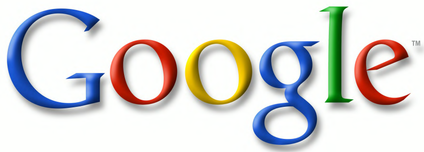
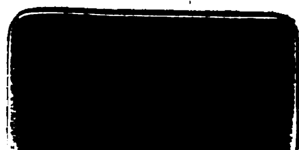
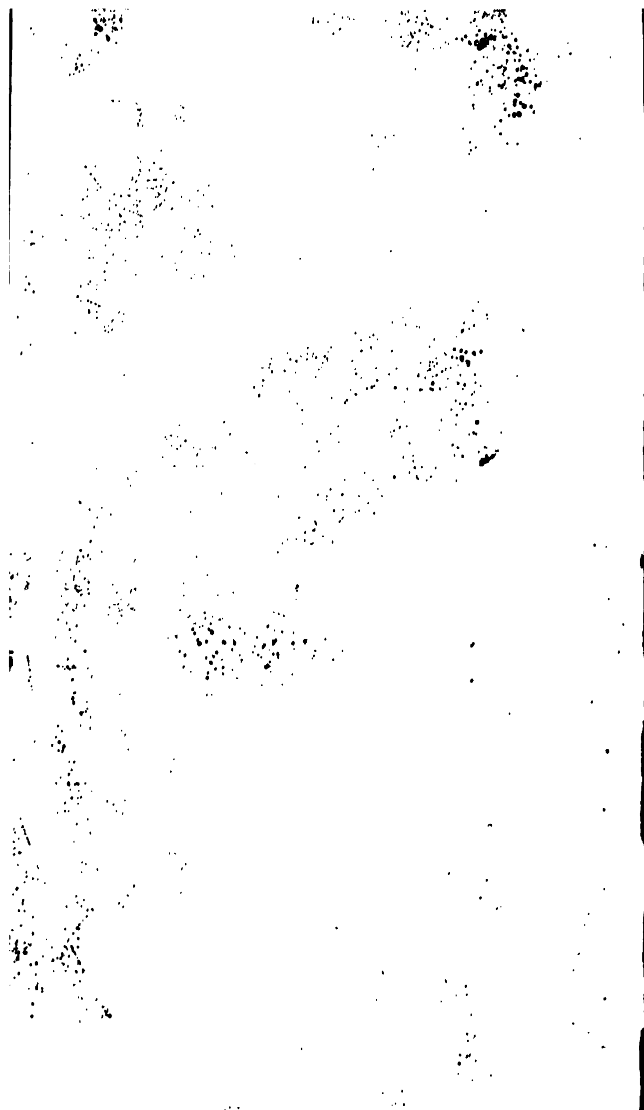

VALDA SKRIFTER

AF

Carl Michael Bellman.

Fjerde Delen.

STOCKHOLM,
HENR. GUST. NORDSTRÖM,
1836.

FREDMANS

SÅNGER.

Efterföljande FREDMANS 65 SÅNGER äro, så till Poesi som den af mig till en del äfven componerade Musik, öfversedde, rättade och erkände.

Stockholm den 6 Aug. 1791.

CARL MICHAEL BELLMAN.

Personerna,

som nämnas i Fredmans Sånger.

Kolmodin, eller, såsom adlad i Bacchi Ordens-Capitel af de Två Förgyllda Svinen, kallad *von Källarcreutz*, behöfver ej vidare beskrifvas på dess mull: minnet af hans bacchanaliska styrka och lekande omgänge äro i flere handlingar förvarade.

Holmström; fordom Actuarie, med röd kappa, i f. d. Manufactur-Contoret, mera känd under namn af *Ehrensugga*, som dess bacchanaliska vapen efter Heràldikens reglor på det nogaste utvisar.

Desse tvänne Commendörer hafva långt för detta nedlagt sina trattar och kedjor i templet.

Nystedt; fordom Likörförvaltare på källaren Enigheten, der alltid vankades fluidum och käppslängar: teknade gemenligen hälften af namnet sjelf, och när kyparen lade *stedt* i ändan, så var räkningen färdig.

Meissner; caracteren och näringsstället obekante; adopterade till *Ölheim* med *Ö* en annan *Meissner*, som merendels satt och sof vid Hammarby på Tullgården.

Desse tvänne Commendörer hvila på Catharina Kyrkogård.

Stenbecker; Konglig Svensk Pukslagare på Hessisk stat; bekant af sina hvirflar tolf steg ifrån pukorna; afsomnad på näringsstället Elefanten vid Danto.

Lundholm; Bränvinsbrännare och Commendör. Öfver honom är Parentation i Templet hållen af Perukmakargesällen, Ceremonimästaren, Ordens-Oratorn och Parentatorn samt constituerade Dansmästaren i Choret *Janke Jensen:*

"Han söp tre qvart på sex, och klockan sex han dog."

Appelstubbe; för detta Tullnär i Österbotten, som vid gästabud, dit han ej blef buden, och då stekens ankomst på bordet med valdthornen förkunnades, ragglade dristeligen in och, under föregifvande att kalfven ej var förtullad, sjelf slukade anrättningen.

Österman, Stolmakare; en vandrande Riddare, i anseende dertill att stolen hängde vid taklisten.

Halling, Sockerbagare; flyttade en vacker dag sin skylt midt öfver gatan, med denna sinnrika inscription: *Här bor Sockerbagaren Halling, som tillförene bodde midt öfver.*

Agrell, Tullskrifvare; lade för flera år sedan locket på sitt stop, och vandrade.

Kämpendal, Härold i Bacchi Ordens-Capitel; borgade sin sista sup på en lefvande gås från Fogelsången, och afsomnade på Näringsstället N:o 84 vid Hornskroken.

Nybom; af honom är ej mera öfrigt i handlingarne än blott valspråket *Plus ultra.*

Planberg; Ordens förste och siste Canseler; en Herre till åren.

Joseph Israelson; stor Latinsk Poet; saknad af Vitterheten; ägde i ett utblottadt tillstånd en ograverad egendom, den han sjelf ej visste att han ägde; dog i distraction.

Knapen; Virtuos i Kung Fredriks tid på oboe. Omständigheterna så svaga och äkta ståndet så brydsamt, att hustrun vid ett tillfälle tog hans enda oboe och dermed kärnade smör i smörtunnan, hvarefter den klara oboetonen alldeles försvann.

De öfrige Personerne igenkännas på sina behöriga ställen i dessa Fredmans Sånger.

1.
Bacchi Adelsmän.

Bacchi Härolder med guld och beslag!
Blir det Capitel? — Nej, intet i dag. —
    Blir det intet Riddarslag? —
    Intet, intet, säjer jag. —
Hvarför då kåpor och spiror, min vän! —
Jo, kära hjertandes, saken är den:
    Kolmodin, och Holmström se'n,
    Sku nu blifva Adelsmän. —
    Nå, så säjer jag! Må göra:
    Vårdigt Kolmodin upphöjs:
Hvad namn och vapen skall han föra? —
    Jo, han heter Källarcreutz:
Han heter nu von Källarcreutz.
    Bacchus sjelf hans vapen målar:
    I rödt fält en guldpokal:
    Rundtomkring ett löfverk prålar
    Med tulpaner och bregal:
    Öfverst ses, i gyldne strålar,
    Riddarns namn och åretal. :||: —

* * *

Tvi, tocka vapen vill jag inte ha.
Bacchi Härolder så granna, — Hur sa? —

Gula kåpor, nå, hurra!
Spiror med — Hur sa? hva ba? —
Men, kära hjertans, förlåt mig, jag ber:
Blefvo då ej några adlade fler? —
Kära hjertans! många fler:
Holmström fick ock sitt baner.
Tag en sup, på skorpań tugga:
Holmström, hör hans adelsnamn:
Han heter nu von Ehrensugga:
Vackert barn i Bacchi famn!
Ett vackert barn i Bacchi famn!
Aldrig han baneret mistar,
Ty han kämpar i sin tro;
Bacchus sjelf hans vapen ristar:
I ett gyldne fält — jo, jo! —
Under tvänne oljoqvistar
Står en sugga vid en ho. :||: —

* * *

Tvi tocka vapen! Jag passar ej på
Bland Bacchi krymplingar välboren gå:
Jag vill ej hans lagrar få.
Blef ej flera än de två? —
Jo, kära hjertans, ändå en god vän. —
Han, Officianten med asken? — Ja, den! —
Kilberg? Den du? — Ja, just den:
Rör på tappen, drick igen. —
Kära, säg, hvad namnet heter! —
Jo, han heter Adlerstop:

Fioler, valdthorn och trumpeter
Kring hans vapen fästas hop,
Omkring hans vapen fästas hop:
I rödt fält ett tennstop glimmar
Och en örn på locket står;
Midt i skölden solen strimmar,
Och i soln en kräfta går;
Nedanför en hvalfisk simmar,
Och i gapet står: *Gutår!* :||: —

* * *

Tvi tocket vapen! Det ger jag åt hin:
Kräftor och hvalfiskar, örnar och svin,
Valdthorn, flöjter, violin!
Men hvad eljest hölts för min? —
Jo, kära hjertans, en Nystedt, vi se,
Har uti vapnet, långt mer än de tre,
Verklig mer simplicité
Än de andra adlade. —
Kära, såj, hvad namnet blifver! —
Ack, hvad dårskap på vår ö!
Jo, Oelheim han med Œ skrifver;
Meissner skrifver bara Ö:
Ja, Meissner Ölheim har med Ö.
Tvänne tigrar skölden fatta,
Hvilka sig på ändan ställt:
Rundt omkring ä' rankor satta,
Öfverst flyr en bisvärm snällt:

Men se vapnet, se och skratta:
En blå näsa i rödt fält. :||: —

* * *

Tvi, fader Häröld! Så när had' jag spytt:
Gammal familje, fast vapnet är nytt!
Stamfarn var, som man uttydt,
Noach eller Lillepytt.
Oelheim med Œ det är nu då hans;
Hvad tar den andra för färgor och glans?
Är det prydt med hjelm och krans,
Trummor, fanor, pik och lans? —
Kära hjertans, hur du frågar!
Hvem kan repetera allt?
Jag är så törstig, du mig plågar:
Hit en sup! Det är så kallt.
Tag hit en sup: det är så kallt.
Meissner Ölheims vapen, kära,
Är uti en fyrkant ståldt:
Tvänne kattor skölden bära.
Hit en sup! Ich hab' kein Geld.
Meissner Ölheim bär med ära
En röd näsa i blått fält. :||:

2.
Bacchi första Riddarslag.

Ordens-Hårolder! tag edra spiror,
Och, Stendecker, trumla nu!
Bom, bom, bom, bom, med pukor och liror!
Bacchi fest vi fira sku.
Riddare-Capitlets våta gubbar!
Klang! Bacchus dubbar :||:
LUNDHOLM,
Brånvinsbrännarn — Vårdig du!

* * *

Ordens-Capitlet ingen nu rubbe;
LUNDHOLM han är vårdig han:
Hodie mihi, cras tibi, gubbe,
Du uti din stjerna fann.
Riddarn APPELSTUBBE, Tullinspectoren,
Klang! är friboren; :||:
Bacchus,
Bland hans hjeltar ålderman.

* * *

Hjelte vid tunnan, stå intet flater,
Riddarkåpan knäpp igen!
Patria ubi bene, kamrater,
Står i stjernan: ser du den?
Vivat semper Bacchus, glas och buteljer!
Står du och sväljer, :||:
ÖSTERMAN?
ÖSTERMAN, Stolmakaren?

* * *

Främst ibland Bacchi hjeltar han tråkar,
Hjelper andra i sin mull;
Men när som klotet käglorna råkar,
Dimper kägelkungen kull.
Veni, vidi, vici, står uti stjernan.
Klang!" Bacchus årna'n :||:
Långese'n.
Vivat Bacchus och hvar full!

* * *

Riddaren Bacchus ville betrakta:
Sockerbagar Halling, stå!
Puka, Stendecker, intet så sakta:
Lyft upp pinnarna och slå.
Aut Cæsar, aut nihil, hans valspråk blifver.
Klang! Bacchus gifver :||:
Halling
Tappen till att suga på.

* * *

Än fins en stjerna, målad och prickad,
För Tullskrifvaren Agrell,
Promt till Norrköping varder han skickad,
Som Mercurius qvick och snäll.
Semper adsum Riddarns valspråk heter.
Pukor, trompeter! :||:
Pukor!
Nu Capitlet slöts i qväll.

3.
Bacchi andra Riddarslag.

Se menigheten,
Hör på trompeten,
Pukorna vid Bacchi Riddareslag:
Två servitörer
Bli Commendörer
Af hans Orden denna dag:
Ordens Hårolder, Glock och Kämpendal,
Bär sina spiror utan allt förtal.
Bom, bom, bom, bom, bom! :||:
Utan allt förtal.

* * *

Trohet bör lönas,
Tapperhet krönas,
Romersk dygd bör Romersk ära få,
Segrande lansar
Bindas med kransar:
Bacchus tänker likaså.
Skattmästarn utaf Orden, Kolmodin,
Bär uti korset två förgyllda svin:
Bom, bom, bom, bom, bom! :||:
Två förgyllda svin.

* * *

Klinga med glasen,
Rör orgelbasen;
Riddarena upp i choret nu gå.

Klang! Bacchus dubbar
Två käcka gubbar,
Stora hjeltar bland de små.
Meissner till valspråk *Tota die* för,
Nybom *Plus ultra.* Hör pukslagarn, hör!
Bom, bom, bom, bom, bom! :||:
Hör pukslagarn, hör!

* * *

Undan för ropet!
Nystedt för stopet:
Planberg går som Ordens Canceller:
Truppen sig sluter;
Ordens statuter
Joseph Israelson bär;
Ordensperuken båres i ett skrin;
Jensen den sätter uppå Kolmodin.
Bom, bom, bom, bom, bom! :||:
Uppå Kolmodin.

* * *

Allt skall sig skicka:
Låtom oss dricka
Friskt de nya Riddarenas skål!
Friska humörer!
Hej, Commendörer!
Lustigt, i vårt våta prål!
Orden upplifvad, gammal är och vis,
Äldre än Ordo Aurei Velleris:
Bom, bom, bom, bom, bom! :||:
Aurei Velleris.

4.

Riddare-Edens Afläggande i Ordens-Capitlet.

Timp. - - - Hör pukor och trompeter!
Hvar Riddare står så feter,
Med rosor och guldbeslag:
I dag blir det Riddarslag.
Timp. - - - Stig fram, du Bacchi hjelte!
Knäpp igen ditt riddarbälte,
Och, Lundholm, stå ej så tvår:
Stig, Riddare, fram och svår.
Tromb. - - - Hör, Knapen han spelar. - - - *Oboe.*
Lundholm, var vårdig! Tag stjernan här. :||:

* * *

Timp. - - - Jag, Lundholm, jag bedyrar,
Af brånvin min hjerne yrar,
Af brånvin år all min blod,
Och flaskan år min klenod:
Timp. - - - I stjernan, jag nu vinner,
Mitt timglas det sakta rinner.
Ack, ack, tocken stjerna, lull!
Aj, aj! om hon vor' af gull!
Tromb. - - - Hör, Knapen han spelar. - - - *Oboe.*
Var, Appelstubbe, vårdig! Fall ej omkull. :||:

* * *

Timp. - - - Jag APPELSTUBBE lofvar,
Om lyckan mig väl begåfvar,
Ell' om hon mig intet ger,
Att fäkta vid ditt baner:
Timp. - - - Jag tjent min Kung vid bomen,
Men Bacchus, min far, med gomen:
Jag skrattar inför din thron
Åt syssla och suspension.
Tromb. - - - Hör, Knapen han spelar. - - - *Oboe.*
ÖSTERMAN, var värdig! Stå rätt på skon. :||:

* * *

Timp. - - - Jag ÖSTERMAN allena,
Contract i minsta sena,
Jag står nu här vid ljus,
I nattrock och i karpus:
Timp. - - - Jag svär och jag bekräftar,
Den stjernan, man på mig häftar,
Skall dingla och dangla våt:
Mitt öga det går i gråt.
Tromb. - - - Hör, Knapen han spelar. - - - *Oboe.*
Agrell, var värdig! Låt, Knape, låt! :||:

* * *

Timp. - - - Hör, Jensen! — Hvad befaller? —
Hit flaskor utaf kristaller!
Skattmästar-peruken fram,
Pomada och tång och kam!

Timp. - - - AGRELL han skall nu bära
Skattmästare-kors med ära.
Ja,, vivat i Bacchi tjäll
Skattmästaren PER AGRELL!
Tromb. - - - Hör, Knapen han spelar. - - - *Oboe.*
Dubbningen i Capitlet slöts nu i qväll. :||:

5.

Min Herre!

Så ofta jag äger ledighet, försummar jag ej att tillskrifva M. H. som en kär vän; men mina bref blifva, i anseende till mitt myckna arbete för min Konung, hans krono och landom, icke så lustiga och glada som jag önskade, utan lika så matta som min tankegåfva denna postdag, ty jag har sorg! Si, för detta Notarien vid Södre Förstads Kämnersrätt, sedermera Primarie Kämnären vid Norre Förstads Vestra Kämnersrätt samt Härolden vid Bacchi Ordens-Capitel, Herr Johan Glock, är med döden afgången i början af denna månad: efter hvilken Herre och Man Parentation kommer att hållas den 11 nästkommande Augusti af Ceremoni-mästaren, Ordens-Parentatorn, Oratorn och constituerade Dansmästaren i choret, Janke Jensen. Härvid blifver minsta prakt, som är möjelig: ingen Procession med buller och larm, utan endast knäppning på pukorna, då Ordensbaneret bäres af den Härolden, som utnämnes efter Glock. Här gissas på åtskilliga, som kunna anses värdiga att intaga vår Dödas ämbete i Capitlet: man undrar hvem lotten faller på, i anseende dertill, att Härolds-ämbetet är en poste d'honneur,

så vida de äro förklarade lika med Riddare af högbemälte Orden. Vår afledne Härolds förtjenster äro dråpeliga i Bacchi rike; och hans grift hedras med drufvor och cantater, hans aska bestänkes med Hoglandsvin och öl. Klockorna skola klämta i templet, och derefter Oratorn stiga upp och hålla ett till ämnet lämpeligt Tal, hvarefter hela festen slutas med en Elegi eller sorgelig Cantat om dess afgång, några Qväden om Bacchi safter, och rusige mäns glädje och raglande qvinnors tankespel, om verldsbekymrets förakt vid glas och buteljer, och om den himmel, som hvälfver öfver Bacchi länder.

Jag torde uppmuntra M. H. med några af Ordensbröderne vid detta tillfälle författade Grafcypresser, till exempel:

A.

Dyrbart Aftonoffer

vid

för detta Härolden i Bacchi Riddare-Capitel

Herr Joh. Glocks

öppnade och tillslutne Griftechor,

upptändt på Gröna Jägaren

emot morgonen vid solenes uppgång

d. 9 Julii 1770,

af

Von Bergo,

Commendör.

Så vandra våre store män
Ur ljuset in i skuggan:
Här ligger denne Riddaren
Utaf Förgyllda Suggan
I grafvens mörka vinkel gömd
Och svept i bara kransar;
Förträfflig man och vidtberömd
I Bacchi lek och dansar!

* * *

Din håroldsspira brytes af,
Af mig och dig och döden:
Din flaska krossas på din graf
Och klingar dina öden;
Hvar droppa, till den sista tår,
Som sprids i blanka strålar,
Din vinter, sommar, höst och vår,
Din dag och afton målar.

B.

Välment Sorgesyn,

imaginationsvis förklarad
vid
Häroldens i Bacchi Ordens-Capitel
Johan Glocks
Afgång från jordklotet,
af
Von Ehrensttugga,
om aftonen på Förgyllda Draken
d. 11 Julii 1770.

Se svarta böljans hvita drägg:
Ack, se, hur Charon stretar!
Han vrider vattnet ur sitt skägg,
Och med sin båt arbetar:
Med åran vill han vågen slå,
Men vågen slår tillbaka,
Och himlens fönster öppna stå,
Och alla skyar braka.

* * *

Förgängligbetens fält jag ser,
Fast mörkret mig förblindar.
Min Glock i Charons båt går ner,
Och vråks af storm och vindar.
Farväl med vin och dubbelt-öl,
Och bort med glas i handen!
Råttnu, min vän, så är din köl
Vid eliseiska stranden.

C.

En Gyldne och Blomsterrik Urna,

enfaldeligen nedsatt
på de Eliseiska Fälten,
den åttonde dagen i Hömånaden 1770,
in Tumulo
GLOCKII,
af
KÄMPENDAL,
nu varande Förste Härolden i Bacchi Ordens-Capitel.

Så slår min GLOCK nu locket till
Uppå sitt stop, och vandrar,
Hvarthån, jag icke veta vill...
Gutår! jag dig ej klandrar:
Du har förfall, du måste dö
Och skiljas från vår lusta;
Men vi med glas, på denna ö,
Ditt lof i klunkar pusta.

* * *

Du druckit så din saft till slut,
Så lårt din drufva pressa,
Att varma oljan rinner ut
Uppå din kalla hjessa.
Din hydda var så våt i dag, —
Jag kan dig ej befria —
Så våt, att döden vid sitt slag
Har rostat full sin lia.

* * *

Men ack! din tunga, hur var hon?
I bara honung guten:
Och båst du stod vid Bacchi thron,
Hur blef hon' stum och sluten!
Hur blekna dina läppar af,
Och ingen sötma kände!
Hur blef ditt paradis din graf,
Och vällust ditt elände!

* * *

Välan! Gutår, min döde bror!
Din skål, gutår, i grafven!
Jag tumlar i ditt griftechor
Och raglar med prestafven.
Men törsten är ej mer ditt qval...
Min hjerne nu förbryllas.
Din urna skall af Kämpendal
Med vin och blomster fyllas.

6.

Öfver Bränvinsbrännaren Lundholm:

Hőr, klockorna med ångsligt dån
Nu ringa főr en Bacchi son,
Főr Riddarn Lundholm der i vrån,
Af döden uppsluken.
Se ordensperuken!
Se stjernan på'n!

* * *

Hőr klockorna vid mőrksens tull!
Sof, gamle Lundholm, sof lull lull!
Cupido sjunger vid din mull:
Om nånsin din maka
Skull' kysst på din haka,
Hon blifvit full.

* * *

Din morgonsol brann sällan klar:
Din middag blott en skymning var:
Din näsa aftonrodnan bar:
Så rődlett och trinder,
Af mőrkblåa kinder
Hon skugga har.

* * *

Så slås din kammardőrr i lås:
Din ordenskåpa, kors och krås
I jorden multna och főrgås.
Din kista man rőrer:
Ta i, Commendőrer!
Trompetare, blås!

7.

Till Kärleken och Bacchus.

Kärlek och Bacchus helgas min skål:
Bägge sku firas af ungdom och ålder;
En ger jag hjertat, den andra min bål:
Ty Bacchus ger Astrild hårolder.
Femton års flicka och fuller pokal
Är hvad i verlden helst mig behagar:
Ack, hvad jag önskar, uti mina dagar
Hos Venus bli Fändrik, hos Bacchus Corpral!

8.

Önskan af en Bacchi Man.

Ack, om vi hade, god' vänner, en så
Ungerskt vin för vår strupa,
Och att vid såstången vi voro två,
Som hade lof till att supa!
Vi skulle ligga, — Gud signe Guds lån! —
Jag och kamraten, med tungan i sån.
Ack, om vi hade, god' vänner, en så
Ungerskt vin för vår strupa!

* * *

Ja, fast den sån vore tunger som bly,
Skull' han bli lätt till att bära:
Jag skull' med krafter och rosende hy
Lyfta min börda och svåra:
Och min kamrat skulle ta mig i famn,
Dansa med stången och sjunga sitt namn.
Ack, om vi hade, god' vänner, en så
Ungerskt vin för vår strupa!

* * *

Ej på trehundrade steg någon själ,
Nej, ingen käft på trehundra!
Nej, våra portar skull' stängas så väl:
Ingen skull' bulta och dundra.

Bulta nå'n dit, skull' vi lyfta vår stång,
Fäkta som bröder och dö på én gång.
Ack, om vi hade, god' vänner, en så
Ungerskt vin för vår strupa!

* * *

Båd' uti urväder, solsken och slask,
Dunder och blixt och i torka,
Ja, om från himlen föll änglar pladask
Neder i sårr, skull' vi orka,
Orka att slås, köra opp dem till mån',
Taga basunen och dricka ur sån.
Ack, om vi hade, god' vänner, en så
Ungerskt vin för vår strupa!

9.

Måltidssång.

Nå, ödmjukaste tjenare, gunstig Herr Vård!
Klang! en klunk uppå skinkan, innan steken
blir skärd!
Hvad den soppan den var delicat, utan flärd,
Och de fricadellerna charmanta, Herr Vård!
Sillsallaten förträfflig med äpplen och lök!
Delicieux den kalkonen i sin flottiga rök!
Maken bringa näpplig fins i Konungens kök.
Råga mer i glasen och den punschen försök.
Samtlige vänner kring denna bål
Ha den äran, vid Fru Värdinnans skål,
Buga oss.

Chor.

Nå, ödmjukaste tjenare, gunstig Herr Vård!
Den skålen blir dig tillkänd, tömd och förärd.

* * *

Nå, så klang för de sköna! Än ryker vår bål:
Klang, min nådiga! Drick och stäm nu in i
vårt skrål. —
Har den äran dricka gunstig' Herrarnas skål. —
Klinga, granne, press i botten, drick hvad du tål.
Min Herr Bredström, ödmjukaste tjenare! —
Tack! —
Skål, högädle Herr Rådman! Det var kostelig rack.

Min Herr Tullförvaltare! förlåt mig, jag drack.
Hvad den varma punschen är storståtelig, ack!
Samtlige vänner kring denna bål
Ha den äran, vid Fru Vårdinnans skål,
Buga oss.

CHOR.

Klang, I skönheter! Se, ännu ryker vår bål,
Med slefven full af rack, citroner och prål.

* * *

Din ödmjukaste tjenare dricker dig till:
Klang, en klunk, lilla Iris! Vill du blott som jag vill,
Skall vår brudsång båddas så der medio April,
Och fiolerna sku drilla, drill uppå drill;
Men den handen, som detta mitt hjerta försmår,
Och det ögat, som sneglar nu på mig, —
du förstår —
Och det vackra bröstet, som nu svåller, — gutår! —
Skall väl tryckas till min ömma famn nästa år.
Samtlige vänner kring denna bål
Ha den äran, vid Fru Vårdinnans skål,
Buga oss.

CHOR.

Din ödmjukaste tjenare dricker dig till
Ett styckfat fullt i botten ... Hit med en sill!

10.

Supa klockan öfver tolf,
Lefva bland förryckta!
Jorden är mitt kammargolf,
Solen är min lykta!
Jag bryr mig om ingenting,
Blott att hjernen löper kring,
Löper kring, :||:
Löper kring, :||:
Intill dess hon domnar,
Och jag fattig somnar.

* * *

I min farfars gamla rock,
Hål uppå armbågen,
Står jag bland en lustig flock
Super bara rågen,
Tar mig ur de vackra krus
Morgon-, middags-, aftonrus,
Aftonrus, :||:
Aftonrus, :||:
Och så blir jag röder,
Som de äkta bröder.

* * *

Stode salig far min opp
Och mig hörde hicka,
Sade han: min gosse, topp!
Vi sku brorskål dricka. —

Ja, min bror, så svarte jag:
Drick med mig till ljusan dag,
Ljusan dag, :||:
Ljusan dag, :||:
Sedan må du ila
Åter till din hvila.

* * *

Blefve jag en riker man,
Finge mynt i pungen,
Skulle jag till jul, min sann,
Klä mig grann som Kungen:
Köpa mig, förr'n någon tror,
Rock och vest och nya skor,
Nya skor, :||:
Nya skor, :||:
Och så pung i håret,
Och så ur på låret.

* * *

Men min strupe vill bli full,
Tål ej denna torken:
Gull ej annat är än mull:
Gubbar! ta ur korken:
Låtom oss i ro och fred
Svälja sista klunken ned,
Klunken ned, :||:
Klunken ned, :||:
Och oss sedan döda
I det våta röda.

11.

Portugal, Spanien,
Stora Britanien,
Ack, om jag ägde de kronor i qväll
Uppå min hjessa,
Skull' en prinsessa
Hvila i famnen liksom en mamsell;
Jag och min lilla
Somna så stilla.
Af mina björnar jag böd då farväl.

* * *

Bomber, raketer,
Pukor, trompeter
Skulle oss väcka med dån och med knall:
Våra drabanter
Spela sitt lanter,
Dricka vår skål utur krus af cristall:
Jag skull' ock dricka:
Vivat min flicka!
Se'n skull' det smälla, tills dagen blef all.

* * *

Ostron jag väljer:
Rhenska buteljer
Skulle min drottning och jag tömma ut:
Pudding med russin,
Vofflor ett dussin
Blefve vår frukost, en kallsup till slut.

Skönaste knaster:
Hundra piaster
Skålpundet kosta skull' uti minut.

* * *

Skål, kamerater,
Generalstater,
Helige Fader i Rom och din ätt!
Slut på min messa!
Farväl, prinsessa!
Kronan är borta, hon kom också lätt.
Ånde på psalmen!
Jag går till Malmen,
Och på credit tar en sup och cottlett.

12.

Venus, Minerva,
Mars bland de djerfva,
Han som med trummor och döden går på!
Pallas och Clio,
Muserne nio,
Jupiter, Pluto, Apollo också!
Gudar, Gudinnor!
Hjeltar, Hjeltinnor!
Hela Olympen, gutår i min vrå!

* * *

Eder till åra,
Törs jag begåra
Af edra Nåder den lycka och grace,
Utan att ljuga,
Att i min stuga
Hålla till godo ett litet calas?
Vården år ringa:
Skinka och bringa,
Pepparrot, senap och vin några glas.

* * *

Bacchus han språka,
Hur han skull' åka
Uti en vagn med Pan och Sylvan.
Phœbus ej mågtar;
Han sig ursåktar:
Gubben har durchlopp och dras med qvartan.

Ja, Melpomene
Har ondt i bene':
Fröken dock skicka mig en Parmesan.

* * *

Juno har snufva:
Nattrock och hufva
Årna gudinnan att kläda sig i.
Jag blef villrådig,
Dock hon var nådig,
Sade: jag kommer uti chauve-souris.
Vördnad i hjerta,
Båfvan och smärta!
Gudar, Gudinnor! kom, gören parti.

* * *

Men jag mig stärker,
Fast jag förmärker,
Att från Olympen är icke en själ.
Sorgen å sido!
Bacchus, Cupido!
När jag har er, jag ej ledsnar ihjel.
Lappri i skymfen!
Strunt i Olympen!
Tyst! jag nu somnar så roligt. Farväl!

13.
Klubben.

Det var rått curiöst: i går aftons så satt vi och talte om Financeverkets nu varande tillstånd, sedan cursen blifvit reglerad till al pari. Det supponerades af en viss, att du vore bank och låge uti Munkens trappor, jag krånglade mig upp till dig efter vederbörligt tillstånd: in bona fide ger jag dig min Ego i underpant: du vill, men jag kan intet; jag kan, men du vill intet; skulle du då blott för omöjlighetens skuld skuffa mig utför åt Lokatten och de trapplösa trapporna?

* * *

Lokatten, Lokatten! — min frände, gutår! —
Der finnas fioler och jungfrur på spår:
I fönster, i gluggar, i vinklar och vrår,
En kjortel, en båtsman och kärleken rår.

* * *

Hvad frågar jag efter finance och balance,
Blott fyrken och flaskan och jag gå i dans?
Medborgare, bank, alpari och fan,
De qvitta mig lika, blott öl fins i sta'n.

* * *

Men Italien, — se nu — Holland, Spanien: månne deras politiska byggnad, i anseende till

Achiska freden, Westphaliska freden, Concilium Tridentinum, Börsen och Inquisitionen, kan åga bestånd?

* * *

Består du mig brånvin och pipor och krus,
Jag aktar en krona liksom en kardus,
Karduser som kronor och ziffror som null,
Westphaliska skinkor som spiror och gull.

* * *

Jag skattar min flaska, och sjunger min ton,
En öltunna mer ån en kungelig thron:
Men finge jag råda, skull' dagligt i söl
Båd' Kung och Minister få simma i öl.

14.

Hade jag sextusende daler
I qvartaler :||:
Och en tunna guld i arf,
Si, då skulle jag hålla baler,
Med pokaler :||:
Glömma bort vårt tidehvarf.
Men framför allt så skulle jag dricka,
Och så nicka,
Och så hicka,
Och så dricka,
Glömma verldens små besvär.

* * *

Löpare och kusk och lakejer,
Som jag säjer, :||:
Skulle jag då också ha,
Mumsa Nebbens kräftpastejer,
Jag ej väjer, :||:
Ropa natt och dag hurra.
Men framför allt m. m.

* * *

Jag skull' sätta hatt på min hjesse,
Ta på ässe', :||:
Kungen, femman, vinna till slut:
Gubbar! se'n, som riker en hjesse,
På intresse :||:

Låna mina pengar ut.
Men framför allt m. m.

* * *

Handla, vandla skull' jag så frier:
Rederier, :||:
Stora skepp i ocean;
Köpa mig se'n gods i partier,
Säterier, :||:
Röda grindar kring vår plan.
Men framför allt m. m.

* * *

Min paulun med blomster och kransar,
Gröna fransar, :||:
Och blompottor ofvanpå!
Hjertat i mig spritter och dansar:
Jag mig ansar: :||:
Till min brud dit vill jag gå.
Men framför allt m. m.

* * *

Ack, hur lätt ett ord skull' mig vinna!
Tjenarinna, :||:
Hur mår du, min söta man?
Hjertat börjar darra och brinna:
Min Gudinna, :||:
Krama mig så ömt du kan.
Men framför allt m. m.

* * *

Men ack! det till slut med mig lider:
Usla tider! :||:
Snart mitt ődes mått är fyldt.
Blir jag gift, en ting i mig svider,
Att man vrider :||:
Mig en krona ofőrskyldt.
Men då till trőst så skall jag ock dricka,
Och så nicka,
Och så hicka,
Och så dricka,
Glőmma verldens små besvär.

15.
Källarsång.

Kom, sköna källarflickor,
I hurtigt språng, i tripp och traf:
Slå upp båd' sprund och svickor,
Och låt mig supa braf:
Törstig är jag,
Natt och dag
Matt och svag:
Gif mig vin af femton slag.

* * *

Hur ljufligt månd' det vara,
Att tappert dricka glasen ut
Och se sig sjelf i fara
Att dimpa hvar minut!
Hurtigt! Jag ler:
Rättnu ser
Jag ej mer
Att gå hem till mitt qvarter.

* * *

Jag vill ej vara nykter.
För allt för mycket, mycket godt:
Man lefver så betryckter,
När intet vankas vått:
Jag håller för,
Strupen bör
Som ett rör
Låskas, våtskas, tills man dör.

* * *

Så drickom nu i botten:
Ack, hjertans gubbar! gör er flit:
I denna sällhetslotten
Så vankas ingen nit.
Klingande glas
Gå i kras
I calas,
När der många klunkar tas.

* * *

Så väckas glada tankar
I Bacchi äkta paradis.
Friskt bär upp många ankar
Af Franskt och Portugis.
Ingen nu tål
Någon skål
I vårt skrål:
Supa är vårt ändamål.

* * *

Se, stjernorna de blänka
Och nattens kulna dimmor stå:
Jag orkar ej mer tänka,
Ej se, än mindre gå:
Gubbar! min sann,
På hvarann
Måste man
Nu förlikas, som man kan.

* * *

Jag dimper öfver ånda:
Min hjertans supebror, jag ber,
Din skål, min vån! kan hända
Vi aldrig råkas mer.
Nu ha vi fått
Mycket godt,
Mycket vått,
Som vårt hjerta efterstått.

16.

Är jag född, så vill jag lefva
Och må väl på bästa vis,
Som en Adam med sin Eva
Uti paradis:
Stekta sparfvar uti munnen få,
Dricka nectar, sofva sött och uppå rosor gå,
Klappa den mitt hjerta tänker på,
Sjunga visor, dansa polska, tumla då och då.
Vid min flaska vill jag somna,
Vid min flicka vakna opp:
När min hjerne börjar domna,
Saktar sig mitt lopp.

* * *

Mina dagar då försvinna
Lustigt på min sorgepark:
Venus, blif vår hjertgudinna;
Bacchus, strupmonarch!
Snåser någon mig för fylleri,
Hut för tunnor tusen! han skall alltid torstig bli.
Får jag intet Chloris ta uti,
Ta mej tunnor tusen, i förtreten supa vi.
Kom, kamrater, låt oss stimma:
Punsch och bischoff upp i skyn,
Till dess döden med sin dimma
Skymmer för vår syn!

17.

Bacchi Calender.

I Januari månad, gutår!
Så köpte jag mig en vest drap d'or:
Se'n köpte jag i Stakens gränd
En rock, nyss vänd:
Och uti Martii månad, cusin,
Så köpte jag, oändligt fin,
En nattrock af perlfärgadt satin.
Slå i mer vin.
Hurra! från Mars till Maj, kära vän,
Så hade jag ingen fyrk mer igen,
Och hvarken byxor, rock eller skor.
Drick, drick, drick, drick, min bror!
Från Juni, Juli, så till August,
Intill September söt och förtjust,
Så satt jag naken, full och ful:
Och så kom jul.

18.
Frossan.

Snart är jag ryckt ur tidens sköte
Och snart ur Bacchi armar förd:
Farväl, du saft, du söta skörd,
Som under vingårdsmännens möte
Nu pressas vid mitt lefnadsslut!
Förtviflan! kom: kom vid det ropet:
Kom, slingra repet kringom stopet
Och häng mig, se'n jag tömt det ut.

* * *

Mitt kärl, som fordom lif och lusta
I sina varma droppar gaf,
Står tomt och kullstjelpt vid min graf,
Då andras krökta halsar pusta
Ikring det bord, der förr jag satt.
Jag brödren ser i ölculisen,
Med tobakspiporna, kring spisen;
Men på min spik en annans hatt.

* * *

Nog skönjer jag, när Præses dricker,
Hur han, med tobakspipan tänd,
Vid bordet mot den ena änd'
Sin krönta stånka åt mig sticker;
Men han, som jag, ser blindt och snedt:
Min mun slätt intet mer kan smaka,
Likt flugan på en sockerkaka,
När innanmätet är för hett.

* * *

Min vän med stopet numro fyra,
Rődblommig som den skőnsta ros,
Så stursk och fräck som en matros
Med tio pund i Engelsk hyra,
Fördőmmer mig till afgrunds djup:
Han hade lust mig sőndersåga,
Om jag ej i min kulna plåga
Vid paroxysmen tar en sup.

* * *

Men nej! Nej, aldrig denna tunga
En enda droppa mer főrmår;
Hon knappast hvåser fram *gutår*,
Főrr'n kőlden stelar blod och lunga
Och benen domna i min bädd:
Min hand blir is och näsan vatten,
Min fot som glas, och hela natten
Regerar själen yr och rådd.

* * *

Ja, der som fordom på min kista
Ur flaskan Bacchus åt mig log,
Står nu en skål från Liljans krog,
Med ölostvassla till mitt sista,
Och hafversoppa i mitt stop.
Ett Turkiskt papper med jalappa,
En tom butelj och Doctorns kappa
Blir bouppteckning alltihop.

19.

Ack! döden är en faslig björn,
Han kräfver lifvet hvarje timma:
En tätting och den stolta örn
De måste samma våld förnimma:
Allt suckar för naturens lag; :||:
Men Bacchus ler, likså gör jag.

* * *

Men, till exempel, om så sker,
Att jag får stämning utaf döden,
Min lifsrevers förfallen ser
Och slut på mina glada öden,
Så må det hända, som det vill; :||:
Men förr'n jag dör, så drick mig till.

* * *

Se'n vill jag ställa an min färd,
Att bara björnar sku mig bära:
En björn har jag till vän och värd,
Och bara björnar bo mig nära.
Kom, björnar, kom i tripp och traf! :||:
Och Grimmen för min sorgprestaf.

20.

Mina björnar! samlen eder,
Hvita handskar hvar person,
Svarta kläder med all heder,
Och i näfven en citron:
Samlen eder, till att följa
Och att bära tyst min bår:
Pimpinella skall nog skölja
Hvar en strupa, om jag rår.

* * *

Ja, min matta hamn sig lutar,
Liksom blomman till sin mull,
Och min hydda sig nu slutar
I sitt hvilorum så full.
Farväl, skönhet, glans och styrka!
Farväl, lycka, lif och hopp!
Gud! låt Blomberg intet dyrka
Åfven grafdörn för mig opp.

21.

Måltidssång.

Så lunka vi så småningom
Från Bacchi buller och tumult,
När döden ropar: Granne! kom,
Ditt timglas är nu fullt.
Du, gubbe, fäll din krycka ner;
Och du, du yngling, lyd min lag:
Den skönsta nymph, som åt dig ler,
Inunder armen tag.
Tycker du, att grafven är för djup,
Nå välan! så tag dig då en sup:
Tag dig se'n dito en, dito två, dito tre,
Så dör du nöjdare.

* * *

Du, vid din remmare och press,
Rödbrusig och med hatt på sned!
Snart skrider fram din likprocess
I några svarta led:
Och du, som pratar der så stort,
Med band och stjernor på din rock!
Re'n snickarn kistan färdig gjort
Och hyflar på dess lock.
Tycker du m. m.

* * *

Men du, som, med en trumpen min,
Bland riglar, galler, jern och lås,
Dig hvilar på ditt penningskrin
Inom din stängda bås!
Och du, som svartsjuk slår i kras
Buteljer, speglar och pokal!
Bjud nu god natt, drick ut ditt glas
Och helsa din rival.
Tycker du m. m.

* * *

Och du, som under titlars klang
Din tiggarstaf förgyllt hvart år,
Som knappast har, med all din rang,
En skilling till din bår!
Och du, som, ilsken, feg och lat,
Fördömmer vaggan, som dig hvälft,
Och ändå dagligt är placat
Till glasets sista hälft!
Tycker du m. m.

* * *

Du, som vid Martis fältbasun
I blodig skjorta sträckt ditt steg!
Och du, som tumlar i paulun,
I Chloris armar feg!
Och du, som med din gyldne bok
Vid templets genljud reser dig

Som rister hufvud, lärd och klok;
Och för mot afgrund krig!
Tycker du m. m.

* * *

Men du, som, med en ärlig min,
Plär dina vänner häda jemt,
Och dem förtalar vid ditt vin,
Och det liksom på skämt!
Och du, som ej försvarar dem,
Fastän ur deras flaskor du,
Du väl kan slicka dina fem!
Hvad svarar du väl nu?
Tycker du m. m.

* * *

Men du, som, till din återfärd,
Ifrån det du till bördet gick,
Ej klingat för din raska värd,
Fastän han ropar: drick!...
Drif sådan gäst från mat och vin,
Kör honom med sitt anhang ut,
Och se'n, med en ovänlig min,
Ryck remmarn ur hans trut.
Tycker du m. m.

* * *

Säg, är du nöjd, min granne, säg?
Så prisa Värden nu till slut:
Om vi ha en och samma väg,
Så följoms åt: drick ut!

Men först med vinet, rödt och hvitt,
För vår Värdinna bugom oss,
Och halkom se'n i grafven fritt,
Vid aftonstjernans bloss.
Tycker du, att grafven är för djup,
Nå välan! så tag dig då en sup:
Tag dig se'n dito en, dito två, dito tre,
Så dör du nöjdare.

22.
Bacchi Bröllop.

Ack, hör ett roligt giftermål!
Tänk, Venus skall stå brud
Med Bacchus, som hon gerna tål
I sina gästabud.
Bacchus brudgum :||: står i sin skrud.
Vi ä' budna allihop, :||:
På hans bröllop dansa med hvarann,
Till att dansa, :||: qvinna och man.
Vi ä' budna allihop. :||:

* * *

Sjelf Fuhrman marskalk är, så grann,
Med stor peruk, till dans:
Hos Bacchus högste åmbetsman
Och pascha af en svans.
Bacchus brudgum :||: står nu med krans.
Vi ä' budna allihop, :||:
Att på bröllop dricka med hvarann,
Till att dricka; :||: drick, hvad du kan.
Vi ä' budna allihop. :||:

* * *

Min granne! är du bröllopsklädd
Uti så vackert lag,
Så träd då in, var intet rädd,
Och buga liksom jag.

Bacchus brudgum :||: står just i dag.
Vi å' budna allihop, :||:
Till att dricka, sjunga med hvarann,
Till att sjunga, :||: qvinna och man.
Vi å' budna allihop. :||:

* * *

Sitt stilla, granne, på din stol,
Tills du blir buden opp:
Låt dundra Bacchi basfiol:
Courage i hvar kropp!
Bacchus brudgum :||: fröjdar vårt hopp.
Vi å' budna allihop, :||:
Till att dricka, hurra och må bra,
Till att dricka. :||: Tack skall du ha!
Vi å' budna allihop. :||:

23.
Bacchi Begrafning.

Så slutas våra sorgedar
På verldens vilda haf!
Tänk, Fuhrman, som sist marskalk var,
I dag han för prestaf:
Fader Bacchus :||: nu somnat af.
Vi ä' budna allihop, :||:
I processen vandra, par om par,
I processen :||: efter vår far.
Vi ä' budna allihop. :||:

* * *

Ring samman, ring, ring, ring, kära barn!—
Du nykterhetens vän!
Tänk, Bacchus, unga, friska karln,
Han är nu död... ja men!
Men buteljen, :||: hvar är nu den?
Vi ä' budna allihop. :||:
Första ledet skall nu träda fram,
Första ledet! :||: Drick som små lam.
Vi ä' budna allihop. :||:

* * *

Den gamle Schmidten går förut,
Som hårold, med en tapp.
En tunna Bacchus bar till slut,
Helt uttömd, klar och knapp.

Bacchus dödde. — :||: Drickom i kapp.
Vi å' budna allihop, :||:
Till att dricka, äta och må väl,
Till att dricka :||: utan allt gräl.
Vi å' budna allihop. :||:

* * *

Slå Bacchi sköldemärke i kras,
Du redelige Schmidt!
Drick, gubbar, i vårt sorgcalas;
Drick, drickom rödt och hvitt.
Bacchus sveptes :||: i silfverglitt.
Vi å' budna allihop, :||:
Till att dricka, dansa på hans mull,
Till att dricka. — :||: Rätt nu blir jag full.
Vi å' budna allihop. :||:

24.

Krogen.

Bort vid en grind uti en skog
Ett litet gammalt tempel stog,
Dit hvarje man med långtan drog:
Det hade två fenster,
Och dörren till venster,
Och hette Krog.

* * *

Ett tempel utan torn, gunås!
En gammal dörr förutan lås!
Ej minsta bok der kunde fås:
Församlingen surra,
Och psalmen var hurra,
Och choret, bås.

* * *

En syndare der i sin nöd
Ej nånsin bad om dagligt bröd,
Ej eller om sin sälla död;
I skjortan stod presten,
På tröskeln låg gästen,
Så rosenröd.

25.
Krögaren.

Cornelius lefde femti år:
Vår Herre honom tog i går:
Han nykter nu bland änglar står:
    Vid Abrahams sida
    Är fåfängt förbida
    En brånvinstår.

* * *

Cornelius dog uppå en krog,
Just då han uti glaset slog
Och spelman till fiolen tog;
    Men tiden var' inne:
    Cornelii minne
    Det varar nog.

* * *

Cornelius! vi ditt lik bese:
Benrangel, knotor... Ack och ve!
Din lefnads flaska tömd — Må ske!
    Blott brånvin dig födde:
    Du lefde och dödde
    En Krögare.

26.
Fredmans Begrafning.

Ur vågen och vik!
Se på ståten
Och hőr på låten
Utaf trompeten főr Bacchi lik. - - - *Tromb.*
Hőr trompeten igen!
Kåre vånner!
Månn' någon kånner
Den gamle Fredman, Urmakaren? - - - *Tromb.*
Stå stilla vid en sida
Och låt processen skrida:
Ur vågen, god' vånner, hålt! - - - *Tromb.*
Trompeterna blåsa stolt. - - - *Tromb.*
Min granne! styrk ditt mod,
Vårm din blod.

* * *

Kolmodin, vår vån,
Főr prestafven,
Och nu till grafven
Han rider nårmast trumpetaren. - - - *Tromb.*
Se på Kilberg, så rask:
Han allena
Nu får orena
Ett par halfårmar utur en ask. - - - *Tromb.*
Stå stilla vid en sida:
Låt Lundholm ock få rida,

Med en klocka, som stått i pant. - - - *Tromb.*
Trompeterna gå galant. - - - *Tromb.*
Min granne! styrk ditt mod,
Värm din blod.

* * *

Fredman lefde och dog!
Bröder alla!
Vi kunna kalla
Hans själ ett urverk, hans kropp en
krog. - - - *Tromb.*
Vår lefnad är kort;
Bäst vi rusta
Och oss förlusta,
Så kommer döden och tar oss bort. - - - *Tromb.*
Stå stilla vid en sida
Och låt processen skrida.
Här i verlden är mycken harm. - - - *Tromb.*
Trompeterna blåsa larm. - - - *Tromb.*
Min granne! styrk ditt mod,
Värm din blod.

27.

Vid Capit. August von Schmidts Grafchor.

Ur vägen :||:
För gamla Schmidtens bår! :||:
Här ligger hjelten bland de stumma!
Sorgpukor tumma, mumla och brumma.
Kling klang! :||:
Hej, klinga och gutår!

* * *

Fall neder, :||:
Du nykterhetens vän! :||:
År ej processen snygg och täcker?
Se på pukslagarn, sjelfva Stendecker.
Kling klang! :||:
Han står på lektaren.

* * *

Du suckar? :||:
Ja, döden har sitt qval. :||:
Planberg han för med floret glafven.
Ack, aldrakåraste täck är prestafven!
Kling klang, :||:
Du täcka Kämpendal!

* * *

I choret :||:
Der stadnar vår prestaf. :||:
Nu stämmes upp musikredskapen,
Och på sin oboe spelar nu Knapen.
Kling klang! :||:
Kom, drick vid Schmidtens graf.

* * *

Här hvilar :||:
Vår redelige Schmidt! :||:
Glasögon opp, Herr Gutenschwager!
På basfiolen hör, hur han gnager.
Kling klang! :||:
Sitt stilla, granne, sitt!

* * *

Bland hjeltar :||:
Har Bacchus mist sin man. :||:
Chorus i choret suckar och gråter,
Nystedt han spelar, mungigan låter.
Kling klang! :||:
Drick, granne, hvad du kan.

* * *

Åt lektarn, :||:
Min granne, titta opp! :||:
Der, ser du, Bacchus sitter tyster:
Uti vår andakt, en broder, en syster:
Kling klang! :||:
Drick i vårt sorgelopp.

* * *

Min granne! :||:
Vill du i choret? — Topp! — :||:
Der får du flaskan ned ifrån lafven.
Kilberg har nycklarna sjelf till grafven. —
Kling klang! :||:
Er tjenare! Låt opp.

28.

Tre Remmare.

Movitz skulle bli Student:
Han Upsala betrakta,
Bőrja mumla excellent
Grammatica contracta:
  Dum och tjock,
  Hic, hæc, hoc
Han sig genast lärde,
Hyrde sig en svarter rock,
Kyronii ől főrtärde.

* * *

Der sätt han som misanthrop,
Men rőder som en vallmo,
Vid sin stånka och sitt stop,
Och conjugera Amo:
  Hur han drack,
  Ölet stack,
Kärlek hjernen brydde:
Movitz tog sitt pick och pack,
Och lärdomssätet flydde.

* * *

Med en vredgad min han tog
Båd' Puffendorff och Grotius,
Och dem bus i väggen slog,
Så bister som Stygotius:

Sjöng hurra,
Skrek wer då,
Och åt krögarn panta
Lexicon, Colloquia
Och Zopfens Varianta.

* * *

Tre Studenter, certim tre,
Till Stockholm sig utstyra,
Stadna på Tre Remmare,
I skrubben numro fyra:
Movitz, stolt,
I sin kolt,
Satt sig der som Præses,
Drack så bålt, så det var bålt,
Och utgaf nya Theses.

* * *

Första Thesis blef nu den:
Om med moraliteten
Enligt är för Bacchi män
Att ändra om dieten.
Pro och Pro,
Contra, Jo,
Nej och Ja nu skalla:
Movitz ropte Posito,
Och Posito skrek alla.

* * *

Andra Thesis blef den här:
Hvad skillnad sig besticker
Mellan öl pluraliter
Och en person, som dricker.
Ratio? Jo,
Dubito,
Skrek en, och orera.
Movitz ropte Habeo,
Och kyparn slog i mera.

* * *

Tredje Thesis skulle ges;
Men Præses damp af stolen,
Och en Opponent, så hes,
Damp med i capriolen.
Fredman kom,
Filibom!
Med musik och flickor:
Och de lärde vände om,
Som åsnor och borickor.

29.
Gästgifvargården.

Grannas Lasse! Kläng på lyran!
Låt oss dånga, flånga.
Spela, Jerker, slå ut fyran,
Femman, sexan, hej!
Trumf i bordet! Mera klöfver!
Se, hvad trumf de slånga.
Olle! du en trumf behöfver.
Pelle! akta dej.
Olle! stå ej der å hicka:
Kan du intet sticka?
Kerstin lilla! hör du, flicka,
Ge mig än ett stop:
Hör på myntet: hör du klangen?
Guld är mer än rangen.
Olle! spänn för treparsvangen.
Ut nu allihop!

* * *

Häng ej skägget uti stopet:
Torka dig om truten.
Hållkarln ropar: hör du ropet?
Vråk dig ut på gåln.
Drick mig till: bjud Marjo dricka:
Tag hit tobaksstruten.
Men ändå så mått' jag licka
Ut och vattna fål'n.

Prutt och pro! Håll hästen stilla:
Selpinn' sitter illa;
Låt nu pinnkarreten trilla,
Och kör i fullt språng.
Farväl, Lasse, Jöns och Lisken!
Olle! lån mig pisken.
Vanten ligger der på disken.
Kör nu. Hej, allons!

* * *

Kerstin dansar: rör på spelet!
Olle ler och juckar:
I hvar dans han har det felet,
Att han pruttar till:
Och när Olle sig utskämmer,
Kerstin står och suckar.
Hör, hur Lasse lyran stämmer,
Spelar, som han vill.
Ring i ring, och svång på klacken,
Viga som Polacken!
Ut ur stugan, ut på backen!
Hållet kommer in.
Sluten, gubbar, nu vårt lanter;
Ifrån alla kanter
Komma skälmar, arrestanter:
Hvar en skjutsar sin.

30.
Vid Turkens Audience 1773.

Tromb. - - - Hör trompetarn, alarm!
Han blåser för sqvadronen:
Så stolt i divisionen
Den modige dragonen
Han lyfter sin arm:
Han med sin blanka klinga
Trotsar Martis harm,
Vill döden sjelf omringa,
Lustig, röd och varm.
Stöt i trompeten larm!

* * *

Tromb. - - - Venster svång, rätta er!
Ack, se, hvad equipager!
Lakejer med plumager
Och Turkar med mustascher
Så pråktigt man ser.
Se Turken med turbanen,
Huru mildt han ler:
Den mordiska Morianen
Iris hjertat ger.
Stöt i trompeten mer!

* * *

Tromb. - - - Fönstren öppnas: slå i
Båd' caffe och likörer:

Gif famntag och dusőrer:
Adonis Astrild főrer
   Ifrån Barbari.
Den der med manteln rőder,
   Hvem år den? Låt si!
Det år Hofslagtarn, brőder,
   Ifrån Tripoli.
Alarm och rőfveri!

* * *

Tromb. --- Si'cken Turk, se på den!
Se, hur turbanen strålar
Af perlor, guld och nålar:
Főrgyllda vagnen prålar
   Med sjőrőfvaren:
Han andas tungt och flåsar,
   Och den djefvulen
I sina tiggarpåsar
   Samlar penningen:
Se'n far han hem igen.

31.
Fiskafänget.

Opp, Amaryllis! Vakna, min lilla!
Vädret är stilla,
Luften sval:
Regnbågen prålar
Med sina strålar,
Randiga målar
Skog och dal.
Amaryllis! låt mig, utan våda,
I Neptuni famn dig frid bebåda:
Sömnens gud får icke mera råda
I dina ögon, i suckar och tal.

* * *

Kom nu och fiska: noten är bunden:
Kom nu på stunden,
Följ mig åt:
Kläd på dig tröjan,
Kjorteln och slöjan:
Gäddan och löjan
Ställ försåt.
Vakna, Amaryllis lilla, vakna:
Låt mig ej ditt glada sällskap sakna:
Bland delphiner och sirener nakna
Sku vi nu plaska med vår lilla båt.

* * *

Tag dina metspön, refvar och dragen:
Nu börjar dagen:
Skynda dig.
Söta min lilla!
Tänk icke illa:
Skulle du villa
Neka mig?
Låt oss fara till det lilla grundet,
Eller dit bort till det gröna sundet,
Der vår kärlek knutit det förbundet,
Hvaröfver Thirsis så harmade sig.

* * *

Stig då i båten: sjungom, vi båda!
Kärlek skall råda
I vårt bröst.
Æol sig harmar,
Men när han larmar,
I dina armar
Är min tröst.
Lycklig, uppå hafvets vreda bölja,
I din stilla famn, — kan jag ej dölja,
Hur i döden hjertat vill dig följa.
Sjungen, sirener, och härmen min röst!

32.
Aftonqväde.

Dedikeradt till Fru Assessorskan Weltzin.

Träd fram, du Nattens Gud, att solens lågor
dämpa,
Bjud stjernan på din sky mot aftonrodnan kämpa,
Gör ljumma böljan kall:
Slut ögats förlåt till, kom, lindra qval och
krämpa
Och blodets heta svall.

* * *

Ditt täcke gömmer allt. Betraktom Floras gårdar:
Här skönsta höjder fly, der mörka griftevårdar
På svarta kullar stå,
Och, under ufvars gråt, mullvador, ormar, mårdar
Ur sina kamrar gå.

* * *

Vid källan allt är tyst: knappt rör sig min-
sta myra,
När mot dess klara djup Timanthes, i sin yra,
Bespeglar månans-klot.
På grenen af en alm Alexis hängt sin lyra,
Och slumrat vid dess fot.

* * *

Det spåda vattensorl, som ned i mossan spelar
Och uti rånnlars språng kring fältet sig fördelar,
Gör ögats sömn så söt,
Att döden liksom käns hvar droppa blod förstela,
I sjelfva helsans sköt.

* * *

En ljum och kylig blåst emellan löfven susar
Och under trädens rusk den mörkblå böljan krusar
Kring roddarns blanka år.
Mot klippan, vid ett plump, dit strömmen inåt frusar,
Den glupska gäddan slår.

* * *

Der ligger jägarn trött, med handen under öra:
Vid bössan mot hans arm, att minsta buller höra,
Sig hunden lagt i ring:
Och fiskarn nyss begynt sin not i vassen snöra
Och plaska stranden kring.

* * *

På trägårdssångens brant, som ned åt viken drager,
Den trefne åbon syns, vid månans halfva dager,
Med vattenkannan fylld.
Hans täppa syns så grön, hvar planta frisk och fager,
Försilfrad och förgylld.

* * *

Vinrankans dufna prål åt muren vill sig luta:
Tulpanens skrumpna blad sig mer och mer tillsluta,
Vid regnets glesa skur.
Långst ut åt ängens rymd hörs sista gången tuta
Vallhjonet i sin lur.

* * *

Nu sitter lärkan tyst, sin gröna dörr tilltäpper:
I rågskyln någon gång den svarta fogeln knäpper,
Vid syrsans fräna ljud.
Helt låg syns svalans flygt, när Pan dess vingar släpper,
Till regnets förebud.

* * *

Ur gräset skymtar fram ringblomman och hvitsippan:
Just der sådserlan sprang, den skogens nippertippan,
Med sina snabba tripp,
Hör sparfvens späda qval och ungarne på klippan:
Kip kip, kyp kyp, kip kip!

* * *

Kring nattens majestät sig allt i dvala sänker:
Mot rodnan af ett moln en åldrig urna blänker
Uppå en ättehög.
Bland drakar der på gods, bland gyldne bloss och skänker,
Sig Plutos skugga smög.

* * *

Nu råder nattens frid och ögat vill sig sluta:
Lägg bort din pipa, Pan! Alexis! tag din luta,
Och sjung i skogens hvalf.
Cycloper, Fauner, tyst! Hålt, gastar, opp att tjuta
Vid storm och jordeskalf.

* * *

Bjud, Æol, vid ditt spel, att vådrens ras förvilla,
Bjud tystnad upp i skyn: bjud Neptun sitta stilla
På sina mörka grund:
Befall, att klippans spets må tysta floder spilla
På denna dyra stund.

* * *

Tillåt Najaden ej vid stranden sig få löja:
Bryt den Tritonens arm, som brottas om dess slöja
Och grumlar flod och elf.
Må sunnanvådret ej den minsta ilning röja:
Apollo spelar sjelf.

* * *

Arachne! fäll din nål och låt din rånning stanna:
Kan du ditt ömma bröst mot lutans våld bemanna?
Nej, lyssna vid hans slag.
Vulcan! lägg släggan ner, håll handen för din panna.
Men nu — nu somnar jag.

33.

Magistraten uti T** fiker
Att vid Riksda'n vinna få justice:
Hvarje Rådman uti staden skriker,
Jemrar sig nu öfver prejudice.
Man kan tänka, saken är också vigtig,
Hela Rådstu'n pligtig
Att ge contraplan.
Man tror ej, att saken snart afstannar:
Rådstu'n nu förbannar
Hvarje galt i stan.

* * *

Saken var den: när Rätten skulle sitta
I en ganska sträng och svår question,
Kom en sugga, fram vid bordet titta,
Satte sig vid Præses sans façon.
Præses steg då upp och complimentera,
Sade intet mera
Än: "gack ut, din fan!" —
Nej, sad' suggan, jag har så bedrifvit,
Att jag också blifvit
Rådman här i sta'n.

34.

På Gripsholm är allt för roligt;
Men i M * * *, mins jag,
Var Policen något svag:
Och fastän det syns otroligt,
På min ära står det fast,
Ej fans der en enda qvast:
Damborst, viska eller skofvel
Är der likså rar som mat:
Ja, den ädle Magistrat,
Tror jag, får ej annat sofvel,
Än pannkaka, lök och frat.
Der ser ut som Sancte Påvel
Hängt ut Bönedagsplacat.
Ingen skorsten såg jag röka,
Ingen matmor gå och stöka;
Jag såg bara tomma fat,
Tallrik hvarken djup ell' flat.
Hela staden genomsöka,
Fans der aldrig en ducat.
Men hvad tycks om sådan stat?
Stadens vakt är en soldat,
Som tillika slår på trumma:
Är han krank, så går hans gumma,
Lika döf och desperat.
Slutlig måste just, in summa,
Hvarje dödlig blifva flat:
Tänk, hvar husvärd är castrat!

35.

Gubben Noach :||: var en hedersman:
Når han gick ur arken,
Plantera han på marken
Mycket vin, ja, :||: detta gjorde han.

☼ ☼ ☼

Noach rodde :||: ur sin gamla ark,
Köpte sig buteljer,
Sådana man säljer,
För att dricka :||: på vår nya park.

☼ ☼ ☼

Han väl visste, :||: att en menska var
Torstig af naturen,
Som de andra djuren:
Derför han ock :||: vin planterat har.

☼ ☼ ☼

Gumman Noach :||: var en hedersfru:
Hon gaf man sin dricka:
Fick jag sådan flicka,
Gifte jag mig :||: just på stunden nu.

☼ ☼ ☼

Aldrig sad' hon: :||: Kära far, nå nå,
Sätt ifrån dig kruset!
Nej, det ena ruset
På det andra :||: lät hon gubben få.

☼ ☼ ☼

Gubben Noach :||: brukte egna hår,
Pipskägg, hakan trinder,
Rosenröda kinder:
Drack i botten. :||: Hurra och gutår!

* * *

Då var lustigt :||: på vår gröna jord:
Man fick väl till bästa;
Ingen torstig nästa
Satt och blängde :||: vid ett dukadt bord.

* * *

Inga skålar :||: gjorde då besvär;
Då var ej den läran:
"Jag skall ha den äran"...
Nej, i botten :||: drack man ur så här.

36.

Gubben Lot och hans gamla fru, :||:
Bägges döttrar och andra flickor —
Bort med tärningar, kort och brickor! —
Deras skålar vi dricka nu. :||:

* * *

Änglar ha hvarken kropp ell' ben, :||:
Men de kunde hos Lot dock gästa,
Dricka hurtigt och ta till bästa,
Sofva stilla bort ruset se'n. :||:

* * *

Gubbens döttrar, ett artigt par, :||:
Trodde, verlden skull' gå till ända,
Blefvo på bibliskt sätt då kända
Uti dryckom af söta far. :||:

* * *

Gumman Lot hon tillbaka såg, :||:
Och i salt genast hon förvandlas.
Skull' med alla nu lika handlas,
Blef på salt snart nog cursen låg. :||:

37.

Glada bröder! när vi dricka
Våra nya vänners skål,
Sku vi, med ett rågadt mål,
Tömma den till pricka;
Men en gammal stamfar bör
Ännu mindre glömmas,
Och fast han dör, :||:
Skall hans stoft berömmas.

* * *

Abraham, den hedersgubben,
Fick i sina unga år
Vacker hustru som en vår:
Skål för understubben!
Hälften rädd och halft jaloux,
Sad' han: om dig lyster,
Vill jag, att du :||:
Kallar dig min syster.

* * *

Men den stackarn blef bedragen:
Kungen tog hans flicka bort.
Sådant nöje är för torrt:
Dränk din harm i magen.
Nog vor' hedern vacker nu,
Men som Kungens svåger
Mista sin fru, :||:
I min smak ej dager.

* * *

Dock om alla gifta hade
Samma tröst som Abram fick,
När som Sara hemåt gick, —
Glömde de sin skade.
Låt oss dricka hemkom-öl:
Se hvad morgongåfvor:
Åsnor och föl, :||:
Får och fä och häfvor!

* * *

Abram var en riker bjesse,
Reste fram med mycken ståt,
Kunde slås, när så bar åt,
Mot en krönter hjesse.
Med sitt folk han seger vann:
Drick och vivat ropa!
Men hvad vann han :||:
Af dem allihopa?

* * *

Hör nu på en ting som hände
Abram var till älskog böjd:
Han, med hustrun intet nöjd,
Sig till pigan vände.
Abram sjelf var rasker nog,
Likaså hans flicka:
Tro mig, det tog! :||:
Vi sku barns-öl dricka.

* * *

Vis mig en som gőr detsamma!
Abram, fulla hundra år,
Lagar, så att Sara får
Börja heta mamma:
Nittí år hon råknat har,
Fόrsta barnasängen.
　Abram vår karl. :||:
Drick, men glőm ej drängen.

* * *

Sara dőr, och Abram gråter;
Likväl skulle han till vägs,
Gifta sig, få sőner sex
Med den fruen åter.
När vid hundrafyrti år
Abram slikt uträttar,
　Dricker vår corps, :||:
Och hans lof berättar.

38.

En Potiphars hustru med sköna maner
Joseph till kärlek vill locka,
Rycker'n i manteln, och suckar och ber:
Sitt ner, sitt ner!
Inunder paulunen den skönaste ros
Stod för vår Joseph att plocka;
Men som en lymmel han flydde sin kos.
Det tros, det tros.
Ack! om jag varit i Josephs ort, :||:
Jag vet, hvad jag gjort.

* * *

Men Joseph, den token, på dörren han for:
Nymphen hon vinkar och beder...
Aldrig en dåre i verlden så stor
Gått i två skor.
Friskt äta och dricka i Potiphars sal,
Eld uppå spisen af ceder,
Inga dueller och ingen rival,
Och ej förtal!
Hurra, kamrater, för Potiphars fru! :||:
Hon sofver ännu.

* * *

Men felet var det, att vår Joseph han var
Nykter, betryckter, med mera,
Och för en flicka ett uselt försvar,
En dålig karl.

Vid Pharaos Garde en usel Capten
Potiphar var, som de flera,
Och i en brudsång så sömnig och klen,
Sin fru till men.
Hurra, kamrater, för Potiphars fru! :||:
Hon lefver ännu.

39.

Allt förvandlas, allt går omkull! :||:
Gubben Moses han hvilar trötter:
Aron kaller om sina fötter.
Drickom grafől på deras mull. :||:

* * *

Gubben Moses det var en karl, :||:
Trots så bister som nå'n i Sver'ge:
Han slog taflorna uti berge':
Säj mig, då om han nykter var. :||:

* * *

Gubben Moses, för tusen år, :||:
Han slog tappert, som man fått höra,
En Egyptisker man vid öra,
Så han tumla. Men drick, gutår! :||:

* * *

Gubben Moses, en prest med horn, :||:
Lefde hurtigt, sin kappa svängde,
Dog dock ärligt och sig ej hängde,
Som en ann' för en tunna korn. :||:

* * *

Konung Pharao stod sig slätt: :||:
Intet brănvin i Kungahuset!
Eljest Moses nog uti kruset
Hade glömt både lag och rätt. :||:

* * *

Gubben Aron han var så der; :||:
Men han gjorde dock bäst miraklet
Bakom skärmen i tabernaklet,
Der han smutta och drack så här. :||:

* * *

Gubben Aron ock derför fick :||:
Sig en bjellra just bak i nacken:
Kling! sad' den, när han damp i backen.
Gubbar! klinga och drick och drick. :||:

* * *

Nå, må göra då! Moses' skål! :||:
Chorus ropar, att du var rasker.
Fader Aron det var en tasker.
Låt oss klinga med glas och bål. :||:

* * *

Men vi lefva i annan tid; :||:
Andra hjertan och andra tankar!
Hurra, lustigt! Töm krus och ankar:
Låt oss dricka, det blir dervid. :||:

* * *

Ring nu samman med glas och krus! :||:
Moses får nu en krans på hjessen:
Här är grafven och här processen:
På hans aska vi ta ett rus. :||:

40.

Ahasverus var så mägtig,
Med en Persisk krona pråktig:
Ja, hans riken voro — drick, kära du! —
Hundratjugusju.
Ahasverus satt så guldgul och sur,
Som ett lejon i en jungfrubur:
Vållust var hans åra.
Låt oss nu förtära
Och vår flaska tömma ur.

* * *

Slottet fullt af herrligheter,
Och scharlakan till tapeter:
Bänkar voro der af bara gull:
Aj aj aj, lull lull!
Stort calas nu uti Susan var,
Jemt etthundraåttatio dar:
Kungen sjelf tractera.
Låt oss dricka mera.
Låt oss klinga, par om par.

* * *

Ahasveri bord det prålar:
Vin bars fram i gyldne skålar:
Spickeskinka, herrlig sommarmat,
Låg på silfverfat.

Liksom hos vår Konung plägar ske,
Fick Landshöfdinge och Öfverste
Vid hans taffel spisa.
Sjungom nu vår visa:
Låt oss vänligt hjerta ge.

* * *

Man ser af de helga Skrifter,
Ahasverus han var gifter:
Drottning Vasthi hette hans gemål:
Driokom hennes skål!
Hennes Majestät i Persien
Bröt mot Kungen som sin äkta vän:
När han ville leka,
Börja hon att neka:
Mången gumma gör så än.

* * *

Kungen uppå sjunde dagen,
Utaf vin och kärlek tagen,
Skickar sina två kamrerare,
Att sin drottning be.
Gud nå den, som, när han flickan ser,
Ej går sjelf, men skickar sin kamrer!
Den är att beklaga.
Låt oss glasen taga,
Låt oss dricka mer och mer.

* * *

Drottning Vasthi vill ej lyda,
Låt en ann' sin krona pryda:

Pigan Esther fick en gyldne skrud,
Blef en kungabrud.
Hon had' en cusin, Mardochai:—
Judar äro skälmar, veta vi.
Skål för gamla Juden!
Skål för unga Bruden!
Skål för hela frieri!

* * *

Juden satt vid Kungens trappa,
Släppte flickor in, som klappa:
Lagom sysla för en Jude nog,
Jungfrubur och krog.
Två kamrerare vid dörren stå,
Hviska, att de skulle Kungen slå;
Saken sig förvärrar,
Och de gode herrar
Blefvo hängde båda två.

* * *

Hör nu på, hur Drottning Esther
Böd till måltids många gäster:
Sjelf Hans Excellence Herr Haman kom.
Gubbar, drickom om!
Ahasverus drack, och Esther gret:
Skönhet gör i verlden stor förtret.
Haman med dyorenger
Sig i galgen svänger,
Pussig, stinder, blå och fet.

* * *

Ahasverus, ful och bister,
Såg sin Premierminister
I en galge, femti alnar hög:
Såj mig, om jag lőg.
Juden se'n, som Kungens bästa vän,
Svängde sig i purpurmantelen,
Med en gyldne krona:
Vacker hufvudbona!
Lät oss dricka, drick! Ja men!

✿ ✿ ✿

Si, så ser man verldens snara:
Hőghet ofta står i fara:
Lyckans tempel är en hisklig brant:
År det icke sant?
Stolte Haman rep och mőssa bär:
Sådan hufvudbonad gőr besvär.
Ahasveri lära,
Dricka och főrtära,
Är det enda jag begär.

41.

Joachim uti Babylon
Hade en hustru, Susanna:
Töm vår. kanna, :||:
Skål för dess person!
Joachim var en genomärliger man,
Frun lika ärliger också som han:
Fru Susanna :||:
Många hjertan vann.

* * *

Tacka vill jag Joachims fru:
Skål för hvar dygdiger maka!
Låt oss smaka :||:
Denna saften nu.
Klinga med glasen, låt oss sjunga i chor:
Gosse, flicka, gubbe och mor!
Låt oss sjunga: :||:
Skålen är så stor.

* * *

Joachim var för riker spord,
Kunde tractera sin nästa,
Ge till bästa :||:
Vid ett dukadt bord.
Frun uti huset vann så mycket behag:
Hungriga friare hvar endaste dag.
Hurra, gubbar, :||:
I så lustigt lag!

* * *

Käraste bröder! hör nu då på
Hvad den frun månde hända:
Två upptända :||:
Kring om henne gå.
Gubbarna flåsa, krypa tyst om hvarann:
Skönheten fans just der kärleken brann.
Fru Susanna :||:
Trogen var sin man.

* * *

Joachims trågård var med maner:
Lusthus, tapeter af siden.
Middagstiden :||:
Gick Susanna ner.
Ekar och lindar stodo rundt om en dam.
Sköna Susanna hon plaska och samm.
När hon plaska, :||:
Skymta liljor fram.

* * *

Ner uti blomstergården nu
Gingo allena två bofvar,
Slogo lofvar :||:
Kring vår lilla fru.
Hej, sade bofven till den andra så slem,
Hej, det är middag, kom låt oss gå hem.
Två canaljer :||:
I hvar enda lem!

* * *

Väl förstår man gubbarna nog,
Hvad de hade i sinne:
  Hvita linne :||:
  Ögat lätt bedrog.
Ögat drog hjertat, men Susanna drog allt.
Lås var för porten: det var så befaldt.
  Hurra, gubbar! :||:
  Blodet blifver kallt.

* * *

Så var sakens sammanhang:
Himlen Susanna belöna:
  Bland de sköna :||:
  Har hon dubbel rang.
Klinga med glasen, låt oss lefva väl:
Vackra små hjertan uti tankar och själ!
  Låt oss dricka :||:
  Utan larm och gräl.

42.

Judith var en riker enka.
Kors, det talet låter stort!
Hopp i brudsång, kan man tänka,
Har hon ofta gjort.
Men nu sofver Judith!
Ja, låt henne sofva!
Ej är förbudit
Hjeltinnor att lofva.
Ja, för Manasses fru
Vi klinga, jag och du. :||:

* * *

Judith var utaf naturen
Liten, knubbig, röd och hvit:
Vackert barn i jungfruburen,
Vård en nattvisit.
Men nu sofver Judith,
Och vi ännu lefva.
Ej är förbudit,
Små döttrar af Eva,
Att dricka hennes skål.
Drick, Chloris, hvad du tål! :||:

* * *

Far Manasse, hennes maka,
Dog vid sexti år omtrent.
Gubbar! saften, som vi smaka,
Är ju excellent?

Men nu sofver Judith,
Och vi äro raska.
Ej är förbudit
Att hedra dess aska.
Manasse, gubben, dog,
Der han vid ladan stog. :||:

* * *

Gubben gick med bara magen,
På sin åker kornet skar:
Af stark hetta midt på dagen
Dödde kära far.
Men nu sofver Judith!
Manasse är döder.
Ej är förbudit
För oss, kära bröder,
Att sjunga Judiths lof.
Sof sött, hjeltinna, sof! :||:

* * *

Nu var mycken sorg och fara
Rundt omkring Bethulien:
Holofernes med sin skara
Var ej landets vän.
Men nu sofver Judith!
Låt sofva den sköna.
Ej är förbudit
Dess hjesse att kröna;
Men ett mitt hjerta skär:
Dess krona blodig är. :||:

* * *

Judith gick, som en hjeltinna,
Juda barn till ett fördone:
Abra, hennes tjenarinna,
Vin och olja bar.
Men nu sofver Judith
Helt tyst i sin gömma!
Ej är förbudit
Vår flaska att tömma.
Så drick, min granne, då:
Låt vår hjeltinna gå. :||:

* * *

Vinets kraft och qvinnotårar
Elda Holofernis blod:
Lilla Judith honom sårar,
Tar hans lifs klenod.
Men nu sofver Judith,
Som blotta en klinga!
Flickor förbudit,
Ett hjerta så stinga!
Men Holofernes, hör,
I Judiths armar dör. :||:

* * *

Holofernes hela natten
Legat drucken i paulun:
Judith kom, han kände patten
På den lilla frun.
Men nu sofver Judith,
Som högg'en vid öra.

Alltid förbudit,
En flicka så röra.
Fru Judith, skön och rik,
Vår tids mamseller lik. :||:

* * *

Holofernes' bussar hoppa:
Judith kom med lagrar täck:
Pigan Abra hufvud stoppa
I en gammal säck.
Men nu sofver Judith:
Hon orkar ej tala.
Hufvud var ludit
Och blodet det sqvala.
Ett spel med blodig trumf!
Se Judith i triumf! :||:

* * *

Judiths stoft uti en masse
Fins bland våra fäders ben:
Holofernes och Manasse
Äro multna re'n.
Men nu sofver Judith,
Och saken må glömmas.
Det är dig budit,
Att flaskan bör tömmas.
Ja, för Manasses Fru
Så klinga jag och du. :||:

43.

Adams skål! Vår gamla far!
Du en hedersman visst var:
Skinböxor, kappa . . .
Kära grand-pappa!
Du och Eva
Visste lefva
Och i glasen nappa.

* * *

Fru mor Eva! om du skull'
Stiga upp nu ur din mull,
Skulle du dricka,
Gäspa och nicka,
Röd och sköner:
Dina söner
Flaskan till dig skicka.

* * *

Salig Malin, Pål och Per
Hvila från allt verldsbesvär,
Hvar i sin gömma.
Det månd' oss ömma.
Låt oss dundra
Som sjuhundra
Och vår flaska tömma.

* * *

Salig Noach med sin fru
Sofva sött och hvila nu.

Sofve de båda,
Fria från våda!
Låt oss dricka,
Muntra, qvicka,
Och vårt lif beskåda.

* * *

Bara en är till af dem,
Som bott i Jerusalem:
Skomakarn gamla,
Som måste famla
Kring med lästen,
Säger presten,
Tills vår verld skall ramla.

* * *

Gamla helgon, pick och pack!
Fly från mig med tusen tack;
Bacchus, min fader,
Han gör mig glader:
Der han andas,
Rättlig blandas
Lyckans fagra blader.

* * *

Slå då glasen fulla i:
Bort med verldens bryderi,
Ångslan och nöden
Och sjelfva döden!
Goda magar,
Glada dagar
Blifve våra öden.

44.

Gamle bror Jockum, klang vid denna rågan!
Hur mår din täcka fru? — Hva ba?
Tackar ödmjukast för god efterfrågan:
Efter omständigheterna.
Ja, ja, ja, ja! jag må visst gråta. —
Kära bror Jockum lilla! — Innan kort
Så blir all ting för mig en gåta...
Jag kan aldrig mor förlåta. —
Strunt! tag ditt glas, slå sorgen bort. —

Chor.

Strunt! tag ditt glas, slå sorgen bort.

* * *

Hvad är det då, som dig så hjertligt söker?
Posito litet kärleksgnabb! —
Nej, när på nobis jag min pipa röker,
Måste jag höra jemt begabb.
En visar Jockums gamla panna,
Skrattar i näfven, gluttar och ser ner,
Så att jag just, ja, vid min kanna,
Just har lust den karln förbanna. —
Hå, bagatell! Hvad är det mer? —

Chor.

Hå, bagatell! Hvad är det mer?

* * *

Men à propos: ä' flera, än den långa,
Som vältra sig i din paulun? —
Ja, gunstig bror! de äro många, många;
Fler än i bolstren finnas dun.
Gråten står mig i halsen, broder!
Hå hå! — Hvad dricker du för sort? — Hå hå! —
Häll på af dessa vinets floder. —
Snart jag står vid Charons roder. —
Hå, bagatell! drick du ändå. —

CHOR.

Hå, bagatell! drick du ändå.

* * *

Men säj, bror Jockum, plär hon dig ej klappa,
Ge dig en kyss, när du går ut? —
Å jo! hon säjer: "Pappa lilla, pappa!
Blif intet kall, tag din syrtut;"
Skrufvar peruken tätt kring öra,
Men uti pannan har hon mycket gräl....
Kära bror! hvad skall jag göra? —
Med din rörom sockret röra,
Dricka i botten och må väl.

CHOR.

Dricka i botten och må väl!

45.

Om ödet mig skull' skicka
En skön och dugtig flicka, :||:
Att med sitt pip och qval mitt ömma bröst bedra;
A, a, a, a!
Jag skull' ej som andra göra,
Efter folkets sqvaller höra;
Den henne ville röra,
Skull' mig betala bra.
Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Den henne ville röra,
Skull' mig betala bra.

* * *

När hon gick ut till andra,
Så skull' jag hemma vandra, :||:
Emellan skafferi och källarsvaln... hva ba?
A, a, a, a!
Jag skull' intet bry min hjerna
Om den prydnad, hon mig årna,
Blott Bacchi saft och kärna
Flöt i buteljerna:
Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Blott Bacchi saft och kärna
Flöt i buteljerna.

* * *

Om hon mig sången neka
Ell' ut åt dörren peka, :||:

Det kosta kanske på . . . men mor hon vill så ha.
A, a, a, a!
Om de främmande, kan hända,
Med pistolerna uppspända,
Mig kasta öfver ända,
Hvad skull' jag göra? Hva?
Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Mig kasta öfver ända,
Hvad skull' jag göra? Hva?

* * *

Der kommer, till exempel,
En andlig man ur tempel, :||:
Som med en vördig min drar af sig handskarna:
A, a, a, a!
Som han är en man af värde,
Och jag trifs ej bland de lärde,
Så går jag mina färde
Och lemnar tofflorna:
Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Så går jag mina färde
Och lemnar tofflorna.

* * *

Om se'n, af garnisonen,
Kom den och den Baronen, :||:
Min hatt i fenstret såg bland andra hattarna,
A, a, a, a!
Och jag skulle blott bejaka,
Att jag sofvit hos min maka,

Helt säkert jag mig staka,
Och stode chapeau-bas.
Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Helt säkert jag mig staka,
Och stode chapeau-bas.

* * *

En ann gång kunde hända,
Jag ville hem åt vända, :||:
Och ljuset ännu brann emellan luckorna
A, a, a, a!
Att min ängel börja spotta,
Mig båd' prygla och hundsvotta,
Och kanske ur sin potta
Gaf mig ... et cetera ...
Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Och kanske ur sin potta
Gaf mig ... et cetera.

* * *

Men säj på tro och ära,
Säj, kan man mer begära, :||:
Än att jag sjelf ser bort och håller ljusena ...
A, a, a, a!
Se'n, när jag dem sjelf insöfver,
Kanske, om jag då behöfver,
Knapt ett glas vin blir öfver
För mitt besvär ... Hva ba?
Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Knapt ett glas vin blir öfver
För mitt besvär ... Hva ba?

46.
Mollberg och Camilla.
Bacchanalisk Pastoral.

Dedicerad till Herr Capit. DAN. KEMPENSKÖLD.

Un Roman, sans blesser les loix ni la coûtume,
Peut conduire un héros au dixième volume.

Boileau.

M. Hur du dig vänder
Och plirar och ler,
Tankan du tänder
Än längre ner.
Foten är nett,
Gången är lätt,
Ögonen blå —
C. Så! —
M. Och dina händer
Mjuka och små.

* * *

Säj, min Camilla,
Säj ja eller nej!
Hjertunge lilla!
Vill du, så säj!
Damon han går
I dina spår,
Liksom en skytt. —
C. Pytt!

Er allt inbilla,
Är intet nytt. —

* * *

M. Fritt er förtreta,
Min nådiga ni!
Fruntimren heta,
Och likså vi.
Men mins ändå,
Hur i en vrå
Han kysste dig. —
C. 'Tig! —
M. Fåfängt att streta!
Följ nu med mig.

* * *

Tillåt mig fråga:
Hvart årnar hon sig?
Glöm Damons låga,
Och tänk på mig.
Hvad innebär
Knytet, det der,
Du med dig för? —
C. Smör:
Och till full råga
Fin maglikör.

* * *

Mollberg, nej, söta,
Nej, släpp min person:
Jag går att möta
Vår Celadon.

Knytet är hans,
Med pomerans,
Löjor och nors, —

M. Kors! —

C. Färska och blöta
Ur hafvets fors.

* * *

M. Hvad det skull' smaka,
På fisken en tår!
Kom, flaskan skaka,
Låt den bli vår.
Jag ligger här;
Lägg du dig der:
Vill du, så säj! —

C. Nej!
Vår Damons maka
Kniper du ej. —

* * *

M. Om hon berömmes,
Camilla, så mins,
Fägringen gömmes,
Bäst som hon fins.
Kärlekens qval
I en pokal
Dränkes galant. —

C. Sant!
Och trohet glömmes
Vid glasets kant.

Handlingar rörande Bacchi Concurs.

47.

Bacchi Proclama.

Bacchus snyfta, gret och stamma
I concursen, der han satt
Och sitt fluidum anamma
Ur sin fordna gyldne tratt,
        Då vid tunnan,
        I skymunnan,
Stod en nalle i sitt hörn.
Bacchus böd de bästa sorter
        Öl och porter
        Åt sin björn.
    Hur han der glamma
    Om ett och det samma,
    Och rusta och damma
        Med björn;
    Viste han sitt proclama. :||:

* * *

Hur han blåddra, hur han tumma
Rådsturättens protokoll,
Fick han debet i full summa
Och i credit netto noll:
        Hvad han ägde,
        Mindre vägde
Än hans minsta hufvudhår.

Litet bischoff stod i glaset,
Och calaset
Slőts i år.
Tunnan var rutten,
Och őlet i putten,
Och strunt hela tutten.
Gutår!
Och dermed slőts bankrutten. :||:

48.
Bacchi Bouppteckning.

November den femtonde dagen,
Ettusen sjuhundra och åttiotré,
Blef Bacchi Concurs företagen
Af samtlige Rådmän och Borgmästare,
Hos mutter på Rostock vid bordet,
Så fromt vid den uppgå'nde soln:
Högädle Herr Præses tog ordet,
Och hängde sin scharlakanskappa på stoln.

* * *

Kring rundeln af bordet utbreddes
Inteckningar, panter, contracter och köp.
Af krögare krögare leddes:
Den ena han hicka, den andra han söp,
Den tredje, placat liksom denna,
Han stod der med ögonen hop.
Notarien formera sin penna,
Men stack henne miste i krögarmors stop.

* * *

Herr Præses, med skorpan i truten
Och lagboken bredvid sin pontacs-terrin,
Fant Rätten nu vara fullsuten,
Och parten tillstäds på beramad termin:
Alltså med en sup han nu varna
Den nakna vår Bacchus på ed.
Gesundheit, I ädle Lagfarna!
Sad' Præses, och ragla med klubban på sned.

* * *

Bror Mollberg, Curator ad litem,
Framräckte patentet, och deri befans
I fast, en ölkanna, och item
I löst, en halfankare god pomerans,
Som, fast den fans redan utdrucken,
Togs upp till sex daler contant:
En dito butelj, något sprucken,
Som just till det högsta togs upp till en slant.

* * *

Af klädespersedlar allsinga,
Förutan den vest, deri Bacchus nu står.
Kling, klang! ropa Præses, och klinga,
Det plagget i värde tolf öre: gutår!
Och dessa nedkippade hasor,
Der tårna de hämta frisk luft,
Med öfriga paltor och trasor,
Kan intet värderas af menskligt förnuft.

* * *

Sålunda värderadt och skrifvit,
Och ingen ting saknadt... Hur sa ell' hva ba?...
Och som vi vid lagen förblifvit,
Så sjungom, kamräter, nu lustigt hurra!
Strunt i mina björnars examen!
Er tjenare dricker er skål:
Jág skänker er lif och lekamen,
Blott punsch och citroner förgylla vår bål.

49.

Uppskofsutslag i Saken.

Som nu och emedan
Rätten funnit allaredan,
Att Bacchi parter
Tagit in så många qvarter,
Att ej mer
Någon ser
Hvarken himmel, ny ell' nedan,
Alltså må
Saken då
Hvila till och med till freda'n.

50.

Parternes Inställelse på Proclamadagen.

Parterna syns kring Bacchus så röder:
Domare sitta de samma som sist:
Hvar en sin arm på ölbägarn stöder,
Under templets förgyllda list.
Du der, längst in i vrån!
Hvad heter du, min son?
Hvad heter du, min son, som dig föder och göder? —
Utterqvist, jo, så heter jag, bröder! —
Vivat, vivat bror Utterqvist!

* * *

Ni der, betjenter, äldsta på staten!
Hör, är det fredag ell' thorsdag i dag? —
Nej, då ä' måndag, gissar kamraten. —
Klang! fri måndag och lustigt lag!
Du der med halfva skon!
Hvad heter du, patron?
Hvad heter du, patron, du som sköflar nu faten?
Jag heter W..z och skumpar för maten,
Och instanserna känner jag.

* * *

Uff! si den der med pontac kring truten:
Kors, hur han fröjdas i flickornas famn!
Ä'ke det du, som pantat syrtuten
För vår Bacchus? Hvad är ditt namn?...

Skrif, Skrifvare, nå skrif...
Ditt namn, du usla lif!
Ditt namn, du usla lif! — Skuffa till'n och
kör ut'en! —
Mörtberg mitt namn, från tullen förskjuten,
Fordom tullnär i Cimbritshamn.

* * *

Än då den der, fullmägtig, ty vårre,
För mor på Wismar vid Danto staket? —
Min principal så väl, som min Herre,
Prima regula juris vet. —
Än namnet då?... Sitt ner! —
Det angår intet er. —
Den blånán under ögat, i pannan det årre'... —
Bland advocater, fast bland de smårre,
Liksom ni, likså tjock och fet.

* * *

Klang då, gutår! Låt klockorna klämta:
Domrarne gäspa och himlen år blå.
Ännu en bål med fluidum hämta,
Och låt parterna bara gå. —
Hvart hän då, med förlof? —
Ponera Castenhof:
Ponera, vid en bål att der svettas och flämta. —
Alldeles rätt, och, utan att skämta,
Se'n en kallsup der ofvan på!

51.
Parternes Upprop och Edgång i Concursen.

Utterqvist! — Ja! —
Mörtberg! — Hur sa'? —
Och du, bror W..z, räck alla fingrarna:
Tummen på glaset! Klang, I Bacchi män!
Skranket igen!
Närmre, min vän!
Läs nu efter mej, som det vore prent.
Gaf han er
Något mer? —
Inte mer än tolf procent. :||: —
Klang, Utterqvist!
Tack, bror, för sist!
Hvad har du borgat? Huru stor är summan,
Mörtberg? —
Intet så stor:
Blott ett par skor,
Som han söp opp i höstas, tror jag mest:
Item en rock, dito en vest,
Dito ett par byxor, som skifta i grått. —
Det var godt:
Fyll ditt mått,
Och var nöjder med din lott. :||:

* * *

Du med grå rock,
Hjulbent och tjock,

Tungfotad jemt och pirrögd som en bock!
Släpp fram bror W..z med documenterna.
Klang! det var bra:
Vivat! hurra!
Tummen uppå glaset! Läs efter mej.
Hvad vill du
Säja nu?
Huru stor är fordran? Säj! :||:
Jo, allt i hop
Är för ett stop
Bästa sötkummil och en bål med pomeranser:
Dito en kjol,
Noch en fiol,
Dito en stubb, i trasor, lapp på lapp,
Item en kåpp, dito en knapp,
Dito ett par lakan, som skifta i grönt. —
Det var skönt:
Nu du rönt,
Hur vår Bacchus dig har krönt. :||:

52.

Protokollernas Justering i Concursen.

Närvarande vid fluidum
I Rättens stora rum,
Högädle Præses, Bacchi vän!
Drick om igen:
Så Rättens respective män,
Och så Notarien,
Kämnären, just den der, ja den,
Primarien.
Bjud parterna
I glasen ta,
Och domarklockan rör.
Nu Protokollet, parten för,
Justeras bör. :||:

* * *

Upplästes, hvad i denna tvist
Anförts af Utterqvist:
Hur han, ej mer än han bekänt,
Fått tolf procent:
Se'n hur han tuskat, hur han lånt,
Och krånglat excellent,
På Bacchus ett par skor förtjent:
Så der omtrent.
Vidkändt! — Ja visst! —
Klang, Utterqvist!

Stig opp, och gör så här *)!
Hvad protokollet innebär,
Justeradt är. :||:

* * *

Hvad anbelangar W..zens stop,
Re'n lögn är allt ihop:
Han sjelf utklunkat, der han står,
Hvar enda tår.
Sötkummil, sa' du? Du, ditt får!
Väl sämre i dig går.
Du plundrar Bacchus än ett år,
Om du förmår.
Vidkändt — och sant.
Bror W..z, charmant!
En kallsup! Klang, mon cher!
Ditt protokoll och ditt besvär
Justeradt är. :||:

* * *

Notarien anbefalltes se'n,
Att leda Bacchi mån
Långst fram till Råttens stora bål
Och högtidsprål,
Till andra glada göromål,
Till Fröjas dans och skrål.

*) Här tömdes glasen.

Drick, ropar Præses, drick en skål
Ur denna bål:
Hvad ögat rör,
Hvad sällhet gör
Och hjertat ömt begär!
Vårt protokoll nu ungefär
Justeradt är. :||:

53.
Särskildt Votum af Rådman Christian Wingmark.

Som af handlingarne, bröder,
Syns, hur intricat
Brodren W..z sin fordran stöder
Blott på prat,
Och nu alldenstund som saken
Är så delicat,
Att man näpplig funnit maken
Surrogat;
Alltså
Får gå
Med allt ihop till Kungs:
Och vivat Bacchi göromål!
Merr ack,
Mer rack
Och pontac i vår bål!
Se här ett glas med rågadt mål!

* * *

Således meo voto, mera
Stadgar ej vår lag:
Låt då Bacchus få cedera,
Så gör jag.
Den som intet har contanter,
Må, om han är svag,
Borga fritt på ur och panter.

Vin i dag!
Men du,
Hör nu,
Din skål vid glaset sjungs:
Och vivat Bacchus, Vinets Far!
Men känn,
Min vän,
Den punschen han är rar:
Se här en saft så varm och klar!
Såleds, meo voto, mera
Stadgar ej vår lag:
Låt då Bacchus få cedera,
Så gör jag.

54.

Rådstu-Rättens Voterings-Protokoll och sluteliga Utslag i Concurstvisten emellan Bacchus och dess Borgenärer.

I närvarande Parter,
Som i Concursen äga rätt och talan,
Som med dom och lagfarter
Knipt rubb och stubb ur sjelfva källarsvalan!
Ingen invändning mer att göra:
Quæstio an är nu denna,
Att vi promt, som vi alla böra,
Fri vår Bacchus bekänna.
Lef, vår broder,
Vår Bacchus, fri,
Så fri som vi!
Hvad säger ni? —.
Oui, oui! —
Låtom oss nu vara glada,
I hans varma floder bada,
Hvar med sin flicka,
Hvar i sin ficka
Hafva något i.

* * *

I anledning af saken,
Så är nu bara sjelfva hufvudfrågan,
Om Herr Præses är vaken
Och om han uti dryckjom har förmågan,

Att han domen ej annan målar,
Än lagstiftaren menar,
Eller om han főr några bålar
Sig med Parten főrenar.
Ja, skrek Mőrtberg,
Hej, fylleri!
Det må så bli,
Släpp Bacchus fri,
Och håll uti.
Låtom oss i nya bålar
Se, hur morgonstjernan strålar.
Klang, Creditorer!
Klang, Debitorer!
Klang! Hvad sägen I?

* * *

I anledning af Lagen
Och Rättgångs-Balkens tjugufemte mening,
Bőr ske upprop på dagen,
Jemt fjorton dagar mellan hvar főrening.
Paragraphen är ren och tydlig,
Hur du bläddrar och sőker:
Medlertid mårk nu, huru prydlig
Bålen sqvalpar och rőker.
Ja, skrek W..zen,
Nå, fan far i
Filuteri
Och vingleri!
Hur ska det bli?

Huru går nu med crediten? —
Strunt, sa Bacchus, i den sk . . . n!
Den är i putten,
Strunt hela tutten.
Men hvad sägen I?

* * *

I anledning af detta
Och meo voto, falliralliralla,
Ropa W . . zen med rätta,
Bär hit en dugtig kallsup Uddevalla. —
Hvad är se'n ditt petitum, broder?
Vill du ha oss att gråta?
Eller vill du, i vinets floder,
Nu vår broder förlåta? —
Nej, skrek W . . zen,
Platt intet, nej;
Det händer ej,
Och huru? Hej! —
Men, kära, säj,
Har ni något mer att bjuda?
Klang! jag gapar som en ruda:
Safterna klarna.
Ädle Lagfarna!
Säj, hvad säjen I?

* * *

I anledning af bristen,
Så finna vi, vår Bacchus bör cedera.

Glaset tomt, tunnan gisten,
Och ingen droppa fins i bålen mera:
På ny råkning vår Bacchus borgar
Och vi borga tillbaka,
Ur hans kittlar och ur hans korgar,
Bästa drufvor, som smaka.
Rigtigt, rigtigt!
Och ny Credit,
Och ny Debit:
Bär bara hit
Båd' rum och sprit.
Låt oss våga hvad vi kunna,
Att upphjelpa Bacchi tunna:
Töm alla måtten
Rent uti botten.
Men hvad sägen I?

* * *

I närvarande Parter,
Som i Concursen äga rätt och talan,
Som med dom och lagfarter
Knipt rubb och stubb ur sjelfva källarsvalan!
Ingen invändning mer att göra:
Quæstio an är nu denna:
Att vi promt, som vi alla böra,
Fri vår Bacchus bekänna.

55.
Baggensgatan.

Mollberg höll flaskan, och Bredström satt midt
emot i dörn,
Klädd i sin randiga, hemväfda rock och vest,
Klacka en toffel: små pigorna nicka i hvart hörn:
Gubben han nicka och gräla med pryl och låst.
Utanför boddörrn, min bror,
På luckan, himmelsblå och grann,
Vändes två målade skor
Emot hvarann:
I en grå och sprucken sky
Står en stöfvel, stolt och spänd:
Underst syns en toffel vänd,
Vänder åt Bollhusgränd.
Mollberg ropa: Skål, mina dufvor, okänd och känd,
Grek, Turkinna, Tatterska och Morián!
Mot min flaska och mot skinnförklä' kring min länd
Astrilds pilar blänka som rödt saffian.

* * *

Bredström klacklappa en stöfvel och än han
smorde skon,
Karfva sin rulle, sjöng visor kring hela plan.
Der bor, sjöng Bredström, den tjocka Malena,
bred i ron,
Hon med regnkappan och trasiga farbolan:

Hon, Malena, du vet,
Med girandollerna, — Hva ba? —
Breder i gumpen och fet —
Bor hon der? — Ja. —
Har hon lika vacker hy? —
Nej, nu är hon ful och grå:
Hennes vackra ögon blå
Kunna ej mer förmå.
Der midt öfver, högt öfver porten... ser du då?...
Der bo flickor ända högt upp i vind:
I hvar säng så flissa och rasa två och två,
Under sång och kyssar på mun och kind.

* * *

Ap-pe-pel-bomskan — Nå, stamma, din hund!
Säj rigtigt ut! —
Bo, bo, bo, bor hon der? — Ja, der står hon i dörn,
Prydd med plumager, blå krage och grå camlottssyrtut:
Skörtena fläkta, med sniljor i alla hörn:
Toffeln framskjuter sin tipp,
Så högröd som det röda lack,
Nedvikt, uppdragen på kipp,
Med snöhvit klack:
Parasollen, grön och ny,
Fladdrar stolt i nymphens hand:
Förklä', bröstlapp, flor och band
Jemkar hon litet grand.

Baktill göms den ljusbruna luggen ofta ibland
  I en gammal, urblekter phaeton:
Fram i fronten glittrar en blomma: der en rand
  Af små perlor framtittar någon gång.

* * *

Få, få, få, fåfängt att slippa i köket in! —
  Å jo!
  Klappa på luckan, och hosta, och bulta på.
Katten i spisen han jamar och krafsar med sin klo:
  Visst ä' hon hemma, ja, det ä' hon posito.
    Hör på Fidella i fälln,
    Hon skäller uti canapén:
    Visst ä' hon hemma mamselln,
      Å långese'n!
    Här ä' intet annat råd,
    Bulta på och namnet säj. —
    Släpp bror Wingmark in och mej,
      Söta min lilla Nåd!
Låt upp dörren, här kommer nu ett herrebåd:
  Si, min sköna, här ä' min hand och din.
Akta kjorteln, si, hur han fladdrar i hvar våd:
  Släck ut ljuset: nu ä' min Lotta min.

56.

Nota Bene.

När jag har en plåt att dricka,
Nota bene, godt Rhenskt vin,
Och dertill en vacker flicka,
Nota bene, som är min;
Är jag nöjd af hjertans grund,
Nota bene, blott en stund.

* * *

Ja, vår tid är allt för herrlig,
Nota bene, litet svår,
Ovän uppå blod begärlig,
Och förtjensten slagen går:
Mången tror sig fri och säll;
Nota bene, bagatell!

* * *

Låt då allt sin cirkel löpa;
Men dock nota bene, håll:
Ålderdomen ej må stöpa
Om min sköna till ett troll.
Vin och skönhet mig upprör,
Nota bene, tills jag dör.

57.

Bacchi Böne- och Sententie-Bok,

den stirrande Församlingen till tröst och styrko.

Sjung och läs nu Bacchi böner:
Se det våta titelblad,
Der han tröstar sina söner
Och gör en bedröfvad glad.
Läs då, min granne! Hör klockorna gå.
Sjungom då alla, båd' stora och små.

CHOR.

Gutår! Gutår!

* * *

Kära Bacchus! hjelp min maga,
Gif mig min beskärda del,
Låt en sup mig ej försvaga,
Låt min hjerne ha sitt spel.
Gör mig förnöjder till vatten och land.
Tag du, min granne, nu bok uti hand.

CHOR.

Gutår! Gutår!

* * *

Mig från törstig granne akta,
Som vill titta i min bok:
Lär mig sjunga, tyst och sakta,
Under verldens tunga ok.

Lår mig förglömma båd' sorger och qval
Och i dig, Bacchus, blott hafva mitt val.

CHOR.

Gutår! Gutår!

* * *

Fader Bacchus! om så händer,
Att ditt barn ej mèr förmår,
Men på gator, torg och gränder
Som en skugga går och står;
Vårdes du barnet då sjelf till dig ta,
Och till friskt vatten det leda och dra.

CHOR.

Gutår! Gutår!

* * *

Låt mig ställa så min vandel,
Att jag alltid har contant,
Intet tappa på min handel,
Fast jag dricka skull' bastant,
Intet bli surögd och trumpen och tvår,
Intet, min Bacchus, bli tokug och kår.

CHOR.

Gutår! Gutår!

* * *

Laga, att, når vinet tryter,
Jag ej sticken blir och arg,
Ej mot vården mig förbryter,
Intet snålas som en varg.

Lär mig att hedra värdinna och värd,
Skönt jag vor' nykter och maten förtärd.

CHOR.

Gutår! Gutår!

* * *

Gif mig tålamod att vänta,
Tills man slagit för mig i:
Låt se'n mina ögon prenta
Hjertats ro i fylleri.
Granne! var lustig och munter och kär:
Tiden och lyckan förglömma vi här.

CHOR.

Gutår! Gutår!

* * *

Se'n som jag fått allt fullkomna,
Frisk som blomman i sin fröjd,
Så låt mig då sakta somna,
Väl otorstig och förnöjd.
Låter oss bedja, som Bacchus oss lärt:
Lefve då allt hvad som hjertat har kärt!

CHOR.

Gutår! Gutår!

58.

Stadshagen.

Pastoral.

Dedicerad till Herr Grosshandl. Erik Norr.

Nej, fåfängt! hvart jag ser,
Ej minsta nymph ger ögat ro,
Om ej i grus och ler
En klacklapp af en sko. *Fin.*
Ej visar mig en tåck bergère
Sin fot, i språnget blyg.
Hvad ser jag? Toffeln ligger der
Förutan öfvertyg. *D. C.*

* * *

Fast soln hvart tak förgyllt,
Vid tusen foglars morgonsång,
Syns ändå ingen skylt
På minsta krögarstång. *Fin.*
Ack! hade Fredman blott förlag,
Sågs här i hvart ett hörn
En målad kanna med beslag,
Och på dess lock en örn. *D. C.*

* * *

Ja, hvart jag vänder mig,
Emellan gropar, kärr och dy,
Förvillad är min stig,
Och alla nympher fly. *Fin.*

Hvem hör min sång från denna sten,
  På en så sumpig plan?
Blott skatan på den torra gren,
  Och kråkan der i gran. *D. C.*

* * *

Syns åkrens gyldne prål
  Nedbugnande vid vådrens sus?
Hörs skördemännens skrål
  Bland lior, glas och krus? *Fin.*
Nej, fåfängt söks en stackad vålm,
  Och ingen lyra hörs,
Fast vågen bär till Drottningholm,
  Dit Sånggudinnan körs. *D. C.*

* * *

Nej, vid min klagoton,
  Jag bromsars trumpna mummel hör:
På klippan råmar kon,
  Och tjuren nedanför. *Fin.*
Vid gärdsgårdsgrindens brutna led
  Sig hästen stjelpt, så matt,
Den der, som nyss så modig red,
  Nu snarkar utan hatt. *D. C.*

* * *

Hvad sqvalpning i hvart stig!
  Tallkottar, stickor, ris och barr!
Der ufven grufvar sig
  Vid gamla stammars knarr. *Fin.*

Ej plockar herdens trogna hand
  Åt lilla sin Jeannette,
Ur dessa tufvors sqvalp och sand,
  En enda bröstbukett. D. C.

* * *

Så sitte längre hin
  Här törstande, och intet jag!
Gladt hjerta och godt vin
  Är lifvets sammandrag. *Fin.*
Du som från släp och gräl och tvång
  Till Bacchi vinpress går!
Sjung här din rätta frihets sång:
  Ditt glas islagit står. D C.

59.

Har du något i flaskan qvar?
Hurra! så låt oss då lustiga supa.
Har du något i flaskan qvar?
Kära far!
Häll då i glaset för en hvar,
Häll, kära far! :||:
Låt det då rinna, medan du har:
Häll, kära far! :||:
Nog af denna spiritus för vår torstiga strupa.
Klinga, gubbar, glas mot glas,
Låt oss då lefva, medan vi kunna:
Låt oss friskt om kransen dras,
Rida med Bacchus på tunna.
Sitter du trumpen, vankas det stryk. —
Aj, aj, aj, aj! :||: —
Sitter du blyger, ränn då och ryk! —
Aj, aj, aj, aj! :||: —
Drick i botten, som en karl:
Värden han vill oss det unna.

60.

Den Snåle och Tilltagsne Gästen.

Du har att fordra af mitt sinne
Vänskap, sad' du? — Nej!
Nej, vänner har jag nog här inne;
Hit med vin åt mej! —
Så rigtigt! håll i dig och svälj,
Och tumma din egen butelj:
Klunk i botten, och klunka, klunka glas på glas,
Och prisa din vård och beröm hans calas.

* * *

Du har att fordra, vill jag minnas:
Svara mig i hast. —
Allt hvad uti ditt våld kan finnas
Uti löst och fast. —
Så rigtigt! m. m.

✿ ✿ ✿

Du har att fordra ur min tunna:
Säj, hvad vill du ha? —
Den sista droppan mig förunna
Af ditt Mallaga. —
Så rigtigt! m. m.

✿ ✿ ✿

Du har att fordra: välj det bästa:
Säj, hvad vill du ha? —

Jo, natt och dag att hos dig gästa,
Supa och må bra. —
Så rigtigt! m. m.

* * *

Du har att fordra hvad dig fägnar:
Säj, hvad önskar du? —
Jo men, att få på dina vågnar
Sofva hos din fru. —
Så rigtigt! m. m.

* * *

Du har att fordra: säj, må göra,
Hvad dig faller in. —
Jo men, om du blott orkar höra,
Att din fru blef min. —
Så rigtigt! m. m.

* * *

Du har att fordra: säj nu åter,
Säj, allt hvad du vet. —
Jo men, du nycklen mig tillåter
Få till din pulpet. —
Så rigtigt! m. m.

* * *

Du har att fordra: låt oss dricka,
Följ du din natur. —
Gutår! tillåt mig ur din ficka
Ta ditt vackra ur. —
Så rigtigt! m. m.

* * *

Du har att fordra: såj nu mera,
 Hvad som anstår dig. —
Jo, denna jackan just, ponera,
 Bättre kläder mig. —
Så rigtigt! m. m.

* * *

Du har att fordra: dessförinnan
 Blir jag ej i fred. —
Rätt sagdt! till minne af vårdinnan
 Tar jag denna sked. —
Så rigtigt! m. m.

* * *

Du har att fordra: nu upprepa,
 Hvad dig fägna skull'. —
Jo men, att jag dig sjelf fick svepa
 Och ta ditt schatull. —
Så rigtigt! m. m.

* * *

Så vill jag då med dig clarera,
 Utan list och flärd. —
Din skål som vård, och dertill mera,
 En storståtlig vård! —
Så rigtigt! håll i dig och svälj,
Och tumma din egen butelj:
Klunk i botten, och klunka, klunka glas på glas,
Och prisa din vård och beröm hans calas.

61.

Till Buteljen.

Se, god dag, min vän, min frände!
Se, Buteljen menar jag:
Aldrig bättre vän jag kände:
Var välkommen i vårt lag.
Gutår! :||:
Blif hos oss i dag. :||:

* * *

Hur står till, min vän, med eder?
Alltför gladlynt synes du:
Complimenter bort, jag beder,
Låt oss vackert kyssas nu.
Gutår! :||:
Låt oss kyssas nu. :||:

* * *

Hvarfrån kommer du, min frände?
Ifrån Mosel eller Rhen?
Från Bordeaux ell' verldsens ände?
Lika godt! du är ej klen.
Gutår! :||:
Godt! du är ej klen. :||:

* * *

Länge väntat har min strupa
Uppå dig, min gamla vän!

Res nu neder hufvudstupa,
Men kom aldrig mer igen.
Gutår! :||:
Kom ej mer igen. :||:

* * *

Nå så drickom, friska bussar!
Hej, courage! Håll god min.
Låt man halsarna bli slussar,
Der nu vinet seglar in.
Gutår! :||:
Vinet seglar in. :||:

* * *

Himmel! tack för mun och maga...
Men jag orkar intet mer:
Mina krafter de aftaga,
Glaset jag ej mera ser.
Gutår! :||:
Jag ej mera ser. :||:

* * *

Skicka, gubbar, efter presten:
Jag mitt testamente gör;
Dock jag måste dricka resten,
Att jag intet törstig dör:
Gutår! :||:
Intet törstig dör. :||:

62.

Aldrig ett ord!
För, ta mej tusan, bänkar och bord
Och solar och månar och himmel och jord
Sku darra
Och knarra
För mig, om min vrede blir spord.
Vet du väl, karl,
Att, ta mej tusan, Turk och Tartar,
Hin håles fru mamma, Beelzebubs far
Mig nånsin förskräcker, så länge buteljen jag har.
Hin och hans guffar!
Puffar,
Knuffar,
Skuffar
Regna de sku i calas,
Väggmellan, :||:
Väggmellan, :||:
Om du ej tömmer ditt glas.

* * *

Öppna din trut!
För ta mej tusan, småller till slut:
Buteljen för skallen, så vettet går ut!
Låt rinna,
Besinna,
Att Bacchus han tål intet prut.

Hatten på sne,
Till höger, venster, bakfram, må ske,
Och rocken utaf, så att alla må se,
Hur Bacchus, vår fader, oss biktar liksom en abbé.
Alla i vesten,
Gästen,
Presten,
Resten
Sku dricka om i calas,
Våggmellan, :||:
Våggmellan, :||:
Om du ej tömmer ditt glas.

63.

Måster Petrus, från det helga höga,
Med calott och långa, raka hår,
Himlar sig, och főr ett nådigt őga
Dundrar, och uti ett bråde slår:
Med sin hvita nåsduk han sig torkar ...
Gud vet, hur han orkar
Rustå så med fan!
Pusta vackert, kåra far, och hvila:
Satan lår ej ila
Főr en bondcaplan.

* * *

Nej, Herr Per! Den mődan intet råntar:
Se ert timglas andra gången tőmdt:
Kålen står på bordet, supen våntar:
Har ni vål ert kåra őlstop glőmt?
Torka våckert svetten utaf kragen,
Trőtt om hőgtidsdagen,
Efter gammalt lag. —
Petrus hunnit fősta delen bara:
Resten låt han vara
Till en annan dag.

64.

Haga.

Dediceras till Herr Capit. Kjerstein.

Fjäriln vingad syns på Haga,
Mellan dimmors frost och dun,
Sig sitt gröna skjul tillaga,
Och i blomman sin paulun:
Minsta kräk, i kärr och syra,
Nyss af solens värma väckt,
Till en ny högtidlig yra
Eldas, vid zephirens fläkt.

* * *

Haga! i ditt sköte röjes
Gräsets brodd och gula plan:
Stolt i dina rännlar höjes,
Gungande, den hvita svan:
Längst ur skogens glesa kamrar
Höras täta återskall,
Än från den graniten hamrar,
Än från yx i björk och tall.

* * *

Se, Brunsvikens små najader
Höja sina gyldne horn,
Och de frusande cascader
Sprutas öfver Solna torn.

Under skygd af hvålfda stammar,
På den våg man städad ser,
Fålen yfs och hjulet dammar,
Bonden mildt åt Haga ler.

* * *

Hvad gudomlig lust att röna
Inom en så ljuflig park,
Då man, helsad af sin sköna,
Ögnas af en mild Monark!
Hvarje blick, hans öga skickar,
Lockar tacksamhetens tår:
Rörd och tjust af dessa blickar,
Sjelf den trumpne glädtig går.

65.

Bref till Kongl. Secreteraren Elis Schröderheim,

i anledning af Konungens Resa till Ryssland, År 1777.

Så ser jag ut vid stranden, min bror, der
Målaren blandar sin bőlja,
Gråtőgd och yr, beklämd och fǫrsagd att icke
min Konung få főlja:
Főlja det folk, som pryder hans kől, bland
båtsmänner klänga i tågen:
Än vid mitt glas besjunga hans flagg, än le
åt den brusande vågen;
Än vid dess lugn, dess sqvalpning och fläkt,
Monarken till välgång och lycka,
Stränga mitt spel, beundra hans färd, och ő-
gat med tårar besmycka.
Uppå ett skrof, kullvältradt och stjelpt, som
bugnar af buller och slammer,
Skuffad och trängd af gubbar och barn, ge-
sällen, mamseller, madamer,
Står jag på tå, med kikarn i hand, och suc-
kar, vid blixt af canoner,
Ser, huru Neptun i glittrande språng fram-
kallar de nakna tritoner,
Som ur sitt skum, med fladdrande hår, upp-
stiga på tusende ställen.

Vattnet så klart, i rinnande sorl, försilfrar de
mörkgröna fjällen:
Armarna knytas, med löjen och skratt: de
stimma, de dansa, de kriga,
Flyta i ring, med rygg emot rygg, och somliga
buga och niga:
Andra igen ur blomstrande kårl utösa de vackraste
floder,
Blåsa i horn så våldiga skall, att roddarne
släppa sitt roder, —
Tills i ett svalg, helt tätt vid hvarann, de
plumpa och dyka i vågen,
Höja sig upp och spruta en rymd, som sköljer
båd' master och tågen.
Æolus syns i ljungande moln, och Flora i
blommor på marken:
Pan sträcker ut sitt grönskande hvalf: Diana
hon helsar Monarken:
Valdthornet hörs vid gastarnes sång, som mumla
och tumla i botten,
Sprutande upp en vattucolumn, af fruktan och
bäfvan för skotten.
Holmar och skär i ljusblåa fält ett Tyrus för
ögat utbreder,
Der än ett skepp, än en båt, än en sump
framlodar i bugter och leder.
Foglen i skyn med qvittrande näbb till lofsång
bereder sin tunga:

Ankor och gäss kring bryggor och skrank på
vågorna flaxa och gunga.
Flaggornas fläkt förvillar min syn bland masters oändliga skara:
Ryss och Spanior, Holländare, Grek och Engelsman skotten besvara.
Stränderne prydas med tusende lif, som skimra af färgor och ränder,
Lika den rand, det brokiga prål, då regnbågen stormen afvänder.
Brantaste berg förvandlas i fält, der Fröja
med hela sin skara
Sitter förnäm, bekymrad och trött, men orkar
ej tala ell' svara, —
Lutar sig fram, betraktar så ömt den glimmande slupen i fåren,
Der-med sitt skärp hon roddaren ser kringhvälfva den glittrande åren:
Sqvalpar en dryck af mandel och mjölk, tills
ändtlig det blixtrar vid skotten,
Då hon bestört ser Kungen om bord, och orkar ej dricka i botten.
Allting är gladt, allt andas så fritt, och solen i molnena glimmar,
Tills i en blink båd' mörker och qval förändra
de ljufliga timmar.
Spädaste nymph, med kläde i hand, hon viftar och niger och gråter,

Frågar så ömt, oskyldigt och godt: när kommer vår Konung väl åter?
Syster och bror, i fallvalk och kolt; på marken de stimma och kriga;
Kungen han far: de brista i gråt; föräldrarna bjuda dem tiga.
Modren försagd sitt sömniga barn upplyfter på armen och frågar:
Ser du vår Kung? Nu reser han bort... Gud vet hvad mitt hjerta så plågar.
Ser du hans skepp? Der glimmar hans vakt: der blåser hans mägtiga flagga:
Mins hvad du sett: sof sött på min arm: rått-nu skall jag bädda din vagga.
Tag mig i hand, omfamna mitt bröst... Så vandrar hon bort och försvinner:
Vandrar förbi en krympling på bron: hvar ådra med mildhet nu rinner:
Mild ur sin pung sin endaste skårf hon räcker den usle, som klagar:
Firar en dag, så dyrbar och öm: det hjertat Regenten behagar.
Åter en ann' utarmad och blek han höjer sig upp på sin krycka,
Svingar sin hatt, ser bestört upp åt skyn, och ropar: Gud gifve dig lycka!
Rik och förnäm, i purpur och glans sitt anlet förvandlar en annan,

Vänder sig bort och tränger sig fram bland
folket, med hatten för pannan,
Råkar sin vän, och helsar bestört, tills båda
de helsa och stanna,
Taga hvarann' uppriktigt i famn, med tårar
sin önskan besanna.
Somliga gå under yrsel och sång, begrunda
hvart vimplarna fläkta:
Åter en flock på säten vid bron af qvalm och
bekymmer försmäkta:
Andra igen, med gnäggande spann, sig långt
utom vagnarna luta,
Hvifta med flor, solfjädrar och löf, när båts-
männen hurra och skjuta.
Hästen han yfs med fläktande man: det gnist-
rar om fötter och länder,
När, vid ett dån af pukornas klang, det fly-
tande slottet sig vänder.

* * *

Schröderheim! nej, jag orkar ej mer den sak-
nad och längtan afmåla,
Som i vår stad gör gladaste bygd så ängslig
och mörk som en håla.
Derföre, bror, så går jag min väg, dit gu-
darna vilja mig föra,
Virkar mitt nät, tar bössan i hand, och ka-
star min lyra, — må göra! —

Vandrar min väg långt bort till ett torp, att
skogens gudinna besöka:
Stolt af min hand dess altare skall med vild-
bråd utsiras och röka.
Älskar du mig uti denna min drägt? Säj mig,
är jag vårdig Diana?
Tycker du om min tröja, min hatt, på den-
na min blodiga bana?
Hängslet af taft, guldblandadt och grönt, är
fästadt så hårdt som en sena:
Prydd med en plym på min kullriga hatt, vill
jag mandom och vällust förena.

☼ ☼ ☼

Schröderheim! hör du? Hörde du nu, huru
ljuft valdthornen de klinga?
Hundarne re'n i sträckande lopp i kors emot
hararne springa.
Luften är sval, i stillhet och lugn de grön-
skande ängarne pråla:
Skällorna höras på getter och lamb, och tju-
rarna flämta och vråla.
Ned i en däld ett vallhjon med horn hon tu-
tar och boskapen vårdar,
Som på en äng långhalsiga stå, och koxa åt
stugor och gårdar.
Der skull' du se en vallkulla täck fullmjölka
sin bonade stäfva,

Under det kon med slingrande svans vill
 bromsar och myggor förqväfva.
Der går en vagn med dammande hjul: der
 rider en Marjo allena.
Full på ett klöf, en bonde, i sömn, vill in-
 gen sin kosa förmena.
Men vid en knut en prålande skylt för ögo-
 nen börjar att glimma:
Der ligga lass, kullstjelpta i sand, och hå-
 starna stå utan grimma.
Torpet nu syns, bland skuggrika trän af
 aspar och lönnar och alar,
Inom hvars hägn en rinnande bäck försvin-
 ner i vikar och dalar.
Redan jag ser ett bord mot en vägg, der
 torparen sitter med hatten,
Under en gök, som gal i ett ur, tätt utmed
 en kruka med vatten:
Bryner en knif på en skoklack, och skär en
 hjulpinne nett af en sticka,
Dricker en gång, lyfter hatten och ler, och
 bjuder mig också att dricka.
Rummet år prydt med taflor och språk,
 mångfärgade, röda och gula:
Saul med ett spjut, Susanna i bad och Ab-
 salons skenande mula.
Här vid en säng med tofsar af garn en gun-
 gande vagga arbetar,

Der på en pall en gumma i bok med glas-
ögon pekar och letar,
Stafvar en rad på registret med säng, fast
tonerna falla sig hesa,
Ber för vår Kung andäktigt och fromt, och
önskar hans lyckliga resa.
Full på en stol, med piskan i hand, en bon-
de han gnolar ett qväde:
Nickar så godt vid Konungens skål, beröm-
mer sitt herrliga säde:
Tittar ibland åt fönstret och glor, betraktar
båd' stjernor och måne,
Lofvar god vind, se'n pekar med hand, hvar
Åbo det ligger i Skåne.
Hållkarlen lyss och rensar sin nubb, förban-
nar sitt fnöske och flinta:
Men med en suck af hjertat till skyn han
följer de redliga sinta,
Smackar så godt, utpustar en rök, och me-
nar, om gudarne vaka,
Att, med Guds hjelp, till jul eller så vår nå-
dige Kung är tillbaka.
Åter en kärng, båd skrynklig och brun, hon
vrider en hårfvel och nystar,
Gnabbas med en, som står vid en spis, och
mjölken i kittelen ystar:
Gissar, i år, som kornet är rikt och axena
frodiga bugna,

Att få sin såd förvandlad i drank, och önskar,
att vådrena lugna.
En med en tång de glödande kol kring fråsande bråddarna makar:
Men bäst hon står, hon niger och ber för den
hennes hydda bevakar:
Klappar mig ömt, ber mig sjunga en skål och
nämner sin Konung med smärta.
Derföre märk: under trumpnaste min bor ofta
det frommaste hjerta.
Villig och glad jag sjunger som hon: den skålen förlustar mitt sinne.
Stolar och skåp, nystfötter och bord, allt
börjar nu dansa här inne.
Kärngar och barn, skjutsbönder en svärm,
hällkarlar, förlupna gesäller
Taga i ring; men skytten går bort, och knaps!
uti bergena smäller.
Re'n på min rygg min hare jag bär, och några små vipor i taskan. —
Elis, god natt! Jag dricker din skål till yttersta droppan i flaskan.
Lindra mitt qval: tag lyran i hand: jag orkar
ej mer i min yra.
Lefve vår Kung, så älskad och stor! Farväl!
Se, der har du min lyra!

* * *

Månan tändes, dundren ljunga,
Under vimplars blåst och pråal,
Och de mörka jullar gunga,
Under folkets glada skrål.

Corno. - - - Hurra„ vår Konungs skål!

Sväng-hattarna:

Hurra!
Hurra, i rågadt mål!
Vår Konungs skål! :||:

Anmärkningar.

Då en tillbörlig aktning för Författaren kräfver, att *Fredmans Sånger*, såsom af honom sjelf samlade, bibehållas såsom ett helt för sig, hafva vissa olägenheter vid ordnandet af detta urval ej kunnat undvikas. Således måste N:o 6 och N:o 45 i Fr. S. bibehålla sina rum, ehuru de förekomma i de större stycken, som äro införda i 2 D. (s. 20 och 163). På det alla Riddarslagen måtte i sin rätta följd igenfinnas bland Bacchanaliska Ordens-Capitlets Handlingar, har man äfven i 1 D. upptagit N:o 2 och 3 af Fr. S. Till Parentationerna i 2 D. kunde man hänföra Fr. S. N:o 5, 26, 27 äfvensom Ceremonielet vid Stenbergs Griftefest (5 D. N:o 133), ehuru de äro rent lyriska. Fr. S. N:o 1 kunde räknas till Ordens-Capitlets Handl. i 1 D., eller ock till de dikter om Bacchus, som äro införda i 5 D. Till de sistnämnda höra ovillkorligt Fr. S. N:o 17, 22, 23, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53 och 54.

Af de många dryckesvisor, hvilka *Bellman* efterlemnat utom de i Fr. S. upptagna, äro de förnämsta införda i 5 D. Der finnas ock de bästa af hans Pastoraler, som ej förekomma i Fr. E. eller S., äfvensom åtskilliga stycken af samma art som *Gubben Noach* m. fl. i Fr. S.

S. 6. *Joseph Israelson*, Östgöthe, försvarade under *Ol. Celsii* den yngres præsidium i Upsala 1748 en dissertation: *Schediasma Histor. Genealog., quo Blancæ, Sveciæ Reginæ, dubii huc*

usque natales illustrantur, och har vid många tillfällen uppvaktat med Latinska poemer, af hvilka åtskilliga äro tryckta, t. ex. en Elegia vid Ärkebisk. Jacobi Benzelii död 1747, bifogad Troilii Likpredikan. Hans lärdomsljus lärer sedan blifvit dränkt i glaset.

S. 8. *Aldrig han-baneret mistar* — Vanligen läses: — — *mister* — men *mistar* öfverensstämmer med rimmet och med MSS. Således har *Bellman* på andra ställen *lyftar* för *lyfter* o. s. v.

S. 11. Jemför 1 D. s. 57, 243.

S. 13. Jemför 1 D. s. 64, 244.

Såsom exempel, huru vissa af Fr. S. vid samlingens ordnande af Förf. blifvit ändrade, må detta stycke här meddelas i sitt första skick, enligt ett MS.:

Se menigheten m. m.

* * *

Undan för ropet!
Nystedt bär stopet,
Planberg går som Ordens Canceller;
Truppen sig sluter,
Ordens statuter
Joseph Israelson bär.
Meissner till valspråk *Tota die* för,
Nybom *Plus ultra*. Hör pukslagarn, hör. tr. tr.

* * *

Trohet bör lönas m. m.

* * *

Luta på glasen:
Rör orgelbasen:

Riddarena upp i choret gå.
Tyst! Bacchus dubbar
Två käcka gubbar,
Stora hjeltar bland de små.
Ordensperuken bäres i ett skrin:
Jensen den sätter uppå Kolmodin. tr. tr.

* * *

Tyst nu med basen,
Håll upp med glasen!
Riddarepredikan hållas skall.
Se, Ordenspresten
Knäpper upp vesten
Och går modigt till sitt kall.
Hör på Pratenius, hjelten i sin tropp:
Klockaren Drillman bär hans kappa opp. tr. tr.

* * *

Allt skall sig skicka m. m.

S. 26. r. 18. *Ungerskt vin för vår strupa!* I 1 Uppl. läses: — — — *för en strupa!* Detta torde vara tryckfel, då man svårligen kan finna något skäl till en sådan förändring af omqvädet på detta ställe.

S. 70. I en handskrift af Författaren lyder titeln: *Vid Tripolitanska Sändebudets Audience hos Riks-Rådet Falkenberg 1773.* I samma handskrift saknas upptakterna i andra versen af hvarje stroph, eller orden: *Han* — *Ack* — *Båd'* — *Se* —

S. 78. *T*** — Enligt traditionen: *Telje.*

S. 79. *M**** — Enligt traditionen: *Mariefred.* Man finner lätt, att Förf. med dessa bägge skämtsamma stycken, som äro alltför öfverdrifna,

för att någorstädes finna sin motbild i verkligheten, lika litet velat förnärma några vissa personer, som Kellgren, då han sjöng om Dumbom, att han

"Höll tal i Grenna, tal i Trosa."

Den förra visan sjöngs en gång af Hellman (Borgmästare i Westerås, afliden för flera år sedan) i ett gladt lag, der en Rådman från *Norrtelje* befann sig. Denne yttrade något missnöje, likasom visans afsjungande för tillfället kunde innebära en personlig förolämpning emot honom, helst som det var ovisst, om Författaren menat *Södertelje* eller *Norrtelje*. Hellman svarade: "Kära bror! i dag har jag druckit så mycket, att jag ej förmår skilja Norr ifrån Söder."

S. 116—128 förekommer *W..z* på flera ställen, hvilket lärer vara: *Wetz*.

S. 139. v. 8. *Häll, kära far!* — I första Upplagan läses: *Håll, kära far!* — men det förra finnes både i Musiken till samma Upplaga och i ett godt MS.

Rättelser.

Tredje Delen.

Sid. 19 rad. 24 *läs:* i kjolen fräser:
— 116 — 6 *efter* armen *sättes* ,
— 142 — 11 — ordet — ,

Fjerde Delen.

Sid. 16 rad. 21 *läs:* AGRELL.

Register.

